

Ing. Zdeněk Šmitmajer
Zdeněk Šmitmajer (senior)

Originální teorie relativity

(výběr)

© Zdeněk Patrick, 1994
© DAM 2000 Publisher, 2002
All rights reserved

Druhá epištola obecná
Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let
a tisíc let jako jeden den.*

Teorie relativity $m \times t = 1$

Jestliže zjistíte, že můj názor na podmínky, kdy vzniká časový efekt relativity, nesouhlasí se zavedenými zvyklostmi, pak je vše v pořádku. Odlišný byl pramen inspirace.

Z Petrovy epištoly vyplývá, že relativní čas má dvě hraniční fáze:

- 1) Relativní časový úsek vteřiny se blíží maximu.
- 2) Relativní časový úsek vteřiny se blíží minimu.

Musí tedy existovat dva hraniční stavy času, prostoru, hmoty a pohybu za podmínky vzájemné rovnováhy a konstantní rychlosti světla. Čas, prostor, hmota a pohyb mohou v rámci vzájemné rovnováhy měnit svoji relativní velikost a to vždy ve dvojicích: pohyb, hmota - hmota, čas - prostor.

Ponechme prozatím stranou dvojici pohyb, hmota, který je notoricky znám z příkladu vesmírné lodi pohybující se světelnou rychlostí. Je to úmyslné, neboť tento učebnicový příklad nás omezuje zkoumat pouze jednu z obou hraničních fází Petrova výroku. Nulová, či dokonce záporná rychlost je totiž pro nás nepředstavitelná. Vynecháme rovněž dvojici čas a prostor, neboť prostor je pravděpodobně neenergetická sekundární veličina vyplývající zřejmě z interakce veličin energetických dvojic času a pohybu nebo hmoty a času.

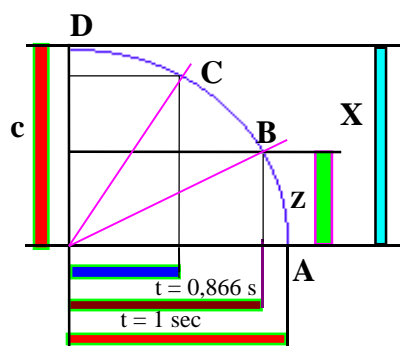
Zbývá tedy dvojice hmota a čas, či lépe řečeno jejich interakce. Ta však vznikne pouze za předpokladu, že čas je též podstaty jako energetický základ hmoty. Tím můžeme rozumět určitou úroveň vnitřní atomové struktury a její stabilitu a nestabilitu za mimořádných podmínek. A je zcela možné, že vše probíhá na úrovni vztahu elektron - jádro atomu. Pokud na tuto hypotézu přistoupíme, pak musíme změnit i pohled na čas jako veličinu, která uhání jedním směrem. Naopak i v tomto případě lze očekávat, že bude mít v jisté konstelaci charakteristické znaky energie - tedy hmoty a v jiné elektro-magnetického záření o neskutečně malé vlnové délce. Takto připravená hypotéza nám umožní zkoumat obě hraniční fáze za předpokladu, že čas je ve vesmíru obsažen energeticky v jisté závislosti na množství hmoty, a to tak, aby byla zachována vzájemná rovnováha mezi časem, prostorem, hmotou a pohybem. A protože je hmota v universu rozložena nestejně, bude i relativní čas poblíž soustředěné hmoty odlišný od relativního času poblíž méně soustředěné hmoty. Můžeme tedy hovořit o dvou hraničních fázích jakoby o gravitačním a negravitačním vesmíru. Tvrdím tedy, že mezi časem a hmotou musí být přímý a zákonitý vztah, který je nezávislý na pohybu.

Tvrdím také, že čas je druhým pólem gravitace.

Jsem přesvědčen, že mezi hmotou a časem je přímý a nikoli odvozený vztah, který lze matematicky vyjádřit rovnicí kontinuity:

$$m \times t = 1$$

Vztah mezi časem a zrychlením

C - rychlost světla
 $t_1 - \cos 60^\circ = 0,5$
 (relativní čas)
 $t_2 - \cos 30^\circ = 0,866$
 (relativní čas)
 $t - \cos 0^\circ = 1 = 1 \text{ sec}$
 Z - $\sin 30^\circ = 0,5$
 (zrychlení)
 X - $\sin 60^\circ = 0,866$
 (zrychlení)

Tato část je odvozena z jednotkové kružnice a při dalších úvahách je proto nutné si uvědomit, že pracujeme na úrovni jednicové soustavy, a že jsem tudíž vzal za základ právě jednu absolutní vteřinu ($t_0 = 1 \text{ sec}$), hmotnost právě jeden kilogram a rychlost světla zástupně rovný právě jedné.

Pak je zrychlení funkce sinu nebo zástupně poměru okamžité rychlosti lodí, kterou jsem na začátku ztratil, a rychlosti světla v/c . Pro názornost si ukažme malý příklad.

$$\text{a) } \sin 30^\circ = 0,5 \quad \frac{\text{rychlost lodí } 1,44985 \times 10^8 \text{ m/s}}{\text{rychlost světla } 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}} = 0,5$$

$$\text{b) } \sin 60^\circ = 0,866 \quad \frac{v}{c} = \frac{2,595 \times 10^8 \text{ m/s}}{2,997 \times 10^8 \text{ m/s}} = 0,866$$

Výsledná vteřina t je funkcí cosinu. Bude-li se zvyšovat zrychlení, zvětšovat úhel $\mathbf{AEB}$, pak se cosinus blíží svému minimu: $t = \cos$ alfa, zástupně poměru mezi časem relativním a absolutním, přičemž absolutní čas t_0 je roven právě jedné.

$$\cos \text{ alfa} = t = \frac{t_{\text{relat.}}}{t_0 \text{ abs}} = 1$$

$$t_0 \text{ abs} = 1$$

Při sinu 30° je velikost $\cos 30^\circ = 0,866$

$$t = \frac{t_{\text{relat}}}{1} = 0,866$$

Při sinu 60° je velikost $\cos 60^\circ = 0,5$

$$t = \frac{t_{\text{relat}}}{1} = 0,5$$

$$m = \frac{1}{t} = \frac{1}{0,5} = 2 \text{ kg}$$

Hmotnost lodí se zvýší při zrychlení $2,595 \times 10^8 \text{ m/s}^2$ (sinus 60°) z jednoho kilogramu na kilogramy dva. Hmotnost se tedy ve

skutečnosti zvýší dvojnásobně. Přičemž relativní úsek vteřiny je roven $\cos 60^\circ$.

Hmotnost je pak funkce tangenty, s tím rozdílem, že se tak stane při $\sin \alpha = 1$, jinými slovy budeme-li se pohybovat rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi světla!

Nyní můžeme pro kontrolu provést snadný převod na Lorentzovy transformační rovnice:

$$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$$

$$\cos \alpha = \frac{t_r}{t_0} \quad \cos^2 \alpha = \sqrt{1 - \sin^2 \alpha}$$

$$t_r = t_0 \sqrt{1 - v^2/c^2}$$

$$t = \frac{t_0}{\sqrt{1 - v^2/c^2}}$$

Lorentzova transformační rovnice

Zdánlivý rozpor spočívá v rozdílné poloze pozorovatele!

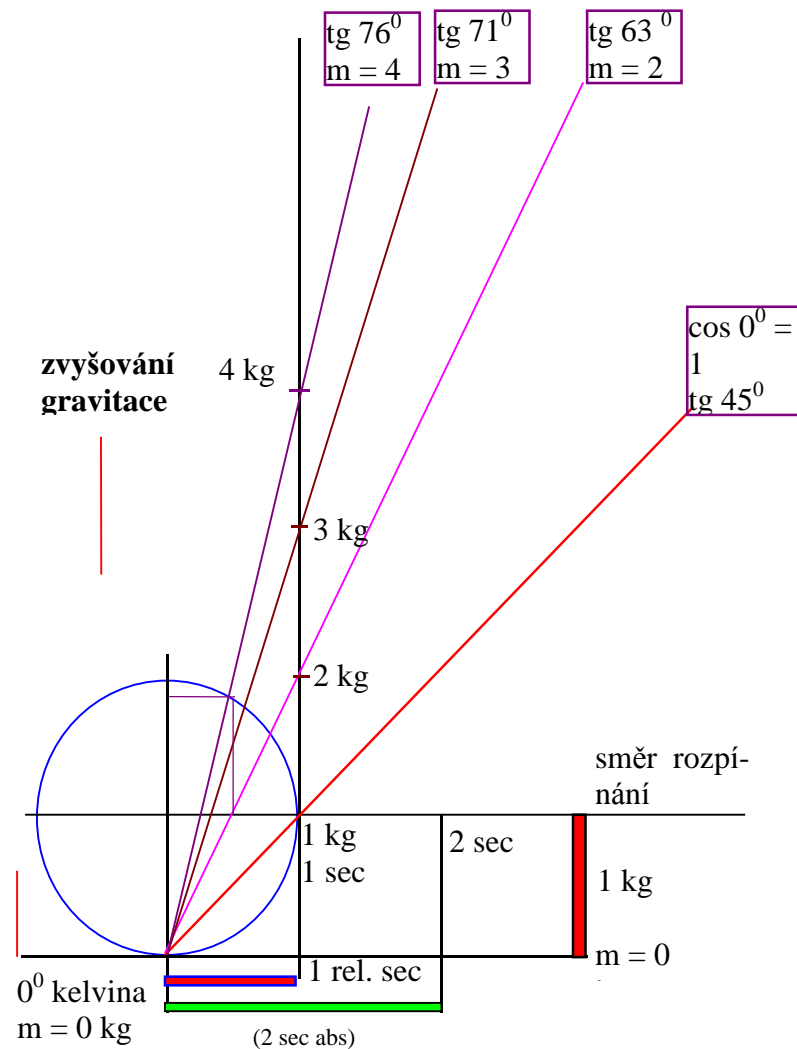
Vesmírná loď se pohybuje rychlostí srovnatelnou s rychlostí světla. Může nastat celkem pět mezních situací. Pro naše potřeby postačí definovat pouze situace dvě:

- a) pohybuje se v gravitačním vesmíru rychlostí světla,
- b) pohybuje se v negravitačním vesmíru rychlostí světla.

V prvním případě půjde veškerá energie paliva na udržování rychlosti a zvyšování hmotnosti. Tehdy se dostaví očekávaný efekt, který se v tomto okamžiku blíží svému maximu. Relativní časový úsek se zkrátí tak, že ač na Zemi uplynuly věky, na lodi jsou to dny. Též dochází ke změně rozměrů rovnoběžných se směrem pohybu.

V druhém případě nastává paradoxní situace, neboť efekt, který

Grafické znázornění závislosti času a hmoty $m \times t = 1$

se dostaví, bychom očekávali spíše u gravitační černé díry než u toho, čemu jsme se rozhodli říkat negravitační vesmír. Vše záleží na rychlosti, kterou se pohybujeme, a zejména na poloze pozorovatele. V této části universa bude prostor dostatečně zakřiven, aby délkové míry dosáhly svého maxima, neboť „minimum“ hmoty volá po maximální relativní vteřině (viz $m \times t = 1$). Nyní nastává situace, kdy pozorovatel „stojící“ mimo naše Universum by mohl spatřit, že rychlost světla se blíží limitně nule, ač se stále řítí svojí světelnou rychlostí. Náš vesmír se pravděpodobně může chovat jako černá díra.

Světlo se tedy uvnitř našeho hypotetického negravitačního universa pohybuje skutečně rychlostí $2,997 \times 10^8$ m/s, přestože relativní složka 1 metru měří dejme tomu přesně 365 km. Aby byla zachována vzájemná rovnováha mezi časem, pohybem, prostorem a hmotou, byl vybrán právě ten moment, o kterém hovoří Sv. Petr. Jeden den je jako 1000 let. Relativní složka jedné vteřiny bude obsahovat právě $3,65 \times 10^{10}$ absolutních vteřin (pozemských). Jinými slovy, v okamžiku, kdy na Zemi uběhne jeden den, pro posádku by to znamenalo celých 1000 let. Naše vesmírná loď musí mít dostatek paliva a zachovat stálou světelnou rychlost. V opačném případě hrozí nebezpečí, že se během několika okamžiků rozpadne stářím. Relativní časový efekt je zde obrácený než v prvním případě a je správná, pak určující množství hmoty v hypotetickém negravitačním vesmíru, kde je jeden den jako 1000 let, je 365 000 krát nižší než ve vesmíru poblíž naší planety. Opět je však nutné zdůraznit polohu pozorovatele.

Podle této hypotézy by astronauté projektu Apollo plnili s obtížemi časový harmonogram činností zpracovaný a prověřený na Zemi (jistě vybavený i dostatečnou časovou rezervou). Relativní složka času by byla větší než pozemská, tudíž absolutní, zakleptá v časovém harmonogramu činností.

Nový pohled, vyplývající ze vzorce $m \times t = 1$ by umožnil i změnu pohonu vesmírných plavidel: žádné palivové nádrže, žádné palivo. Byla by využita nekonečná energetická zásobárna vesmíru, kterou jsme si zvykli vnímat jako čas. Stejného efektu bychom mohli pravděpodobně dosáhnout také změnou záření gama na potřebnou energii.

Druhá epištola obecná
Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let a tisíc let
jako jeden den.*

Originální teorie relativity

$$m \times t = 1$$

Jestliže zjistíte, že můj názor na podmínky, kdy vzniká časový efekt relativity, nesouhlasí se zavedenými zvyklostmi, pak je vše v pořádku. Odlišný byl pramen inspirace.

Zároveň prohlašuji, že autorem všech vzorců v nich obsažených, vztahujících se ve svém odvození k jednicové kružnici a k vzorcům přiřazeným je Zdeněk Šmitmajer.

Jakékoliv zveřejnění matematických a geometrických vztahů této originální teorie relativity mimo tyto knihy musí být autorizováno autorem nebo spoluautorem Ing. Zdeňkem Šmitmajerem.

Prozatím nebudeme řešit otázku, proč „kumulovaný“ relativní čas přesune objekt, původně letící rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla, směrem do budoucnosti.

Tento problém se (s některými dalšími) pokusím vysvětlit v jiném čase i v jiné knize. Tedy tehdy, bude-li "konstelace hvězd" těmto snahám nakloněna.

To ovšem neznamená, že vysílám prosebné signály k legračním bohům našeho vědeckého Olympu, aby kdosi umístil svůj ledabylý podpis pod moji práci, či pod některý z mých vzorců.

Prozatím jsem přesvědčen - a nemohu se toho dojmu zbavit, že varianta teorie relativity, tak jak ji nabízím k posouzení, je podstatně flexibilnější a stojí i na vyšším logickém základě než ta stávající, která je omezena umělým vykonstruováním a lze ji dále jen těžko neodděleně rozvíjet.

Je však možné, že se mýlím.

Jak jsem řekl, nejsem odborník na pragmatická řešení.

A nyní konečně k tomu, co chci v této kapitole skutečně řešit. Část onoho problému mohu lehce definovat několika triviálními otázkami:

- Lze matematicky a geometricky odvodit vztah průběhu Univerzální a Světové čáry?

- Lze trigonometricky odvodit čas v budoucnosti, kam se přesune objekt krátce po svém „zastavení“?

- Jaký vztah panuje mezi synchronizací Univerzální a Světové čáry, ale i časem absolutním a relativním?

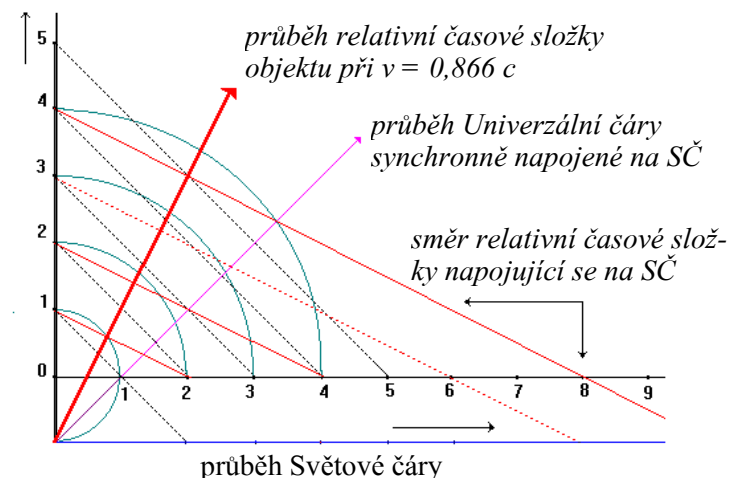
- Je možné tyto vztahy odvodit v jednicové kružnici?

Suše konstatuji, že pro zpupného autora těchto řádků bude potěšením ukázat několik malých trigonometrických triků, které logicky dokazují pravdivost předchozích tvrzení. Umožní (snad později) také některé další variace na téma, "kde vlastně leží prostory Alfa a Omega" - ale i možné oblasti, o nichž zrputilí hříšníci nechtějí ani slyšet. A pokud ano, pak jedině z úst skalních materialistů, marně doufajících, že jsou jediným pevným bodem nejen v nekonečně hlubokém vesmíru, ale i přilehlých oblastech.

A nyní malý obrázek, ve kterém se pokusím zmaterializovat některá svá tvrzení o času zcela "závislém" na známých trigonometrických funkcích.

Obr. č. 1 - Synchronní napojení Relativní časové čáry na SČ:

počet absolutních roků letu

Nejdříve si povšimněme, že rozlišuji tři průběhy časové čáry. Průběh Světové čáry (SČ), který je v prostředí absolutního času synchronně napojen na průběh časové čáry Univerza (UČ), ale také průběh Relativní časové čáry (RČ). Jak je patrné (obr. č. 1), je spojnice mezi absolutními roky letu vždy kolmá na průběh Relativní čáry, jež je též, v případě přirozeného napojení UČ a SČ, totožná s průběhem Univerzální čáry (při $\text{tg } b = 1$, $b = 450$).

Při zvyšování rychlosti se relativní složka RČ postupně vychyluje v přímé závislosti sinusové funkce rychlosti, potažmo odvozeně i od kosinového průběhu času. RČ pak pevně určuje tangenciální nárůst hmotnosti letícího objektu.

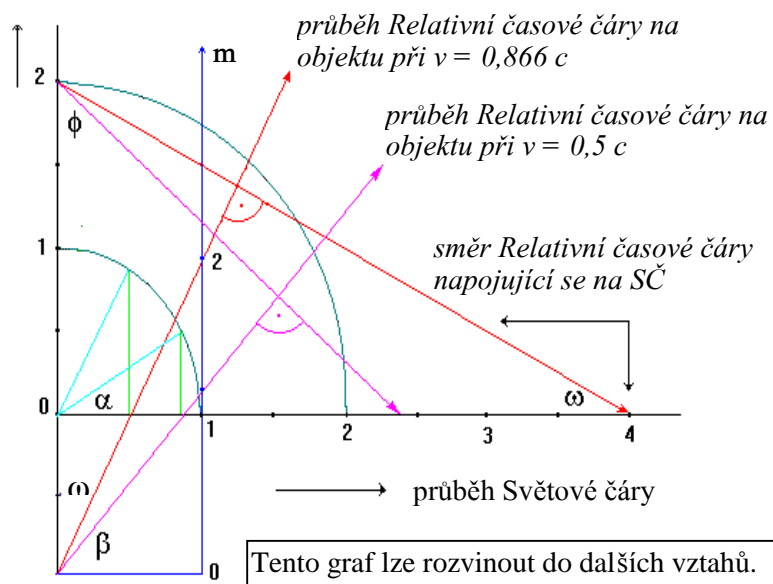
Tvrdím tedy, že kolmice na Relativní průběh času - spojnice mezi absolutním počtem roků na letícím objektu a Světovou čarou - vždy směřuje do budoucnosti, až tam, kde se protíná průběh Světové a Univerzální čáry. A to v přímé i v nepřímé závislosti na trigonometrických funkcích času, ale i v souladu s matematickými výpočty.

Jinými slovy - bude-li objekt postupně zvyšovat rychlost svého letu, bude se zároveň vychylovat i "přímka" znázorňující průběh Relativní časové čáry. V okamžiku, kdy tato přímka protne tangenciálu, určuje nárůst hmotnosti letícího objektu. Další zajímavostí je, že tato přímka vždy prochází hraničním bodem relativní složky času, jež je dokonce určujícím bodem směrnice Relativní časové čáry. Kolmice, vedená na Relativní časovou čáru z bodu udávajícího počet absolutních roků letu, protíná zároveň i osu x - průběh Světové čáry. Protíná ji však v budoucnosti a geometrické vztahy přesně potvrzují vše, co jsem o své teorii relativity napsal a snad ještě napíši.

Pro jednoduché dokumentování shody všech trigonometrických závislostí času s geometrickým (v podobě grafu) použiji nyní i své další matematicko-fyzikální vzorce.

Obr. č. 2 - Vychýlení Relativní časové čáry a napojení na SČ:

Počítání absolutních trigonometrické funkce času s výpočty zrychlení o

objektu pro:

$$a = 1,4985 \times 10^8 \text{ m/s}^2 - (\cos \alpha = 0,866; \sin \alpha = 0,5)$$

$$a = 2,5954 \times 10^8 \text{ m/s}^2 - (\cos \alpha = 0,5; \sin \alpha = 0,866)$$

$$a = 2,9018 \times 10^8 \text{ m/s}^2 - (\cos \alpha = 0,25; \sin \alpha = 0,968)$$

Při počátečních výpočtech vycházím ze Zdeňkovy rovnice kontinuity, kdy $t = t_r / t_a = \cos \alpha$ a $m = 1 / t$.

$$m \times t = 1$$

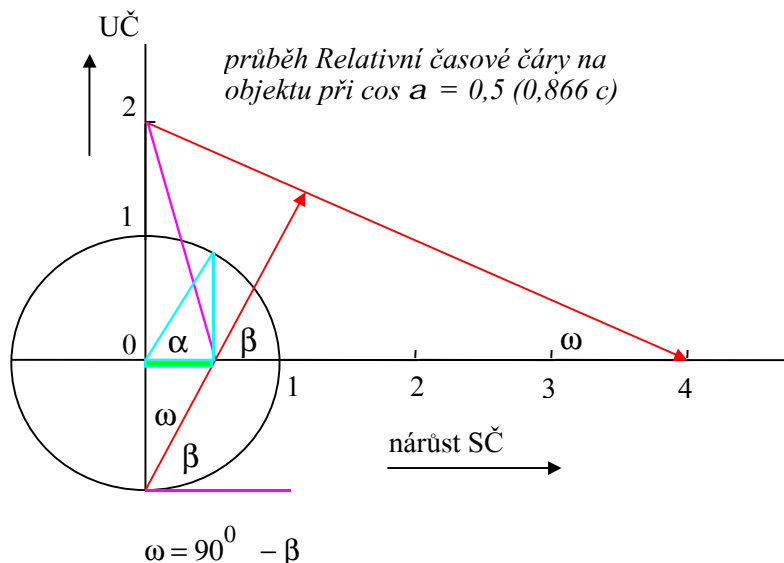
Nárůst hmotnosti pro první zrychlení je 1,1547 násobná, pro druhé uvedené zrychlení přesně dvojnásobná a pro třetí zrychlení je čtyřnásobná. A konečně použijeme nový vzorec pro výpočet návratu do absolutní - tedy Světové čáry. Dojde tak k posunu v čase směrem do budoucnosti, v pevné závislosti na úhlu pootočení Relativní časové čáry nad velikost úhlu $b = 450$ (rovnovážný stav). Návratová synchronizace Relativní, Univerzální a zejména Světové čáry nastane při přerušení letu a výsledný relativní efekt vypočítáme podle následujícího vzorce:

První Vlastin vzorec pro návrat do SČ:

$$\text{návrat do SČ} = \frac{UČ}{t_r} = \frac{\text{počet absolutních roků UČ}}{\text{relativní čas}}$$

$$\frac{\text{tgw}}{\cos a} = 1 \text{ z toho plyne } \text{tgw} = \frac{UČ}{\text{čas návratu do SČ}}$$

Obr. č. 3 - Odvození vzorce pro nárůst SČ:

$$\operatorname{tg} \omega = \frac{U\check{C}}{nS\check{C}} = \frac{\cos \alpha}{1} \quad \text{nárůst } S\check{C} = \frac{U\check{C}}{\cos \alpha}$$

Tímto odvozením se opět potvrzuje nejen platnost nového pohledu na teorii relativity, ale také možnost jednoduchých postupů při odvozování dalších vazeb mezi trigonometrickými funkcemi a dílčími poznatky z oblasti, která ještě není, ani zdaleka, zmapována.

Jisté je, že největší překvapení této kapitoly nebylo ještě pojmenováno. Nárůst SČ je dán nejen poměrem Univerzální čáry s relativní složkou času, ale zejména úhlem ϵ . Velikost tangenty tohoto úhlu je přesně rovna nárůstu SČ.

Jedním z dalších úkolů je definice Světové a Univerzální čáry. Tak, jak tyto fenomény vidím v souvislosti se svými pohledy na teorii relativity. Prozatím prozradím, že právě v této oblasti sehrává Zdeňkův vzorec kontinuity dominantní roli.

Druhá epištola obecná Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let a tisíc let
jako jeden den.*

Originální teorie relativity

$$m \times t = 1$$

Jestliže zjistíte, že můj názor na podmínky, kdy vzniká časový efekt relativity, nesouhlasí se zavedenými zvyklostmi, pak je vše v pořádku. Odlišný byl pramen inspirace.

Zároveň prohlašuji, že autorem všech vzorců v nich obsažených, vztahujících se ve svém odvození k jednicové kružnici a k vzorcům přiřazeným je Zdeněk Šmitmajer. Jakékoliv zveřejnění matematických a geometrických vztahů této originální teorie relativity mimo tyto knihy musí být autorizováno autorem nebo spoluautorem Ing. Zdeňkem Šmitmajerem.

Čas, tak jak jej vnímáme, je nehmatatelný fenomén zdánlivě uhánějící po přímce odkudsi někam. Proměny situací, aniž by byla jakkoli narušena příčinnost událostí světa, kdy sled událostí má ve svém důsledku svoji příčinu. Proměna tvarů - některé mizí, neboť vše má vymezenou dobu trvání. Nové se objevují, se všemi důsledky své existence a prapůvodu, v souladu se zákony Univerza.

A přesto je čas, či jeho pravá podstata, čímsi, co se vymyká všemu, čím nás vesmírné dálavy kdy ohromily.

Budiž mi tedy oduštěno, že jsem tak jako mnoho jiných fascinován časem natolik, abych se znovu provinil a pokračoval ve své "hříšné" činnosti - zaskakovat za vědecké velikány v oblastech, jež mi nebyly nikým přiděleny.

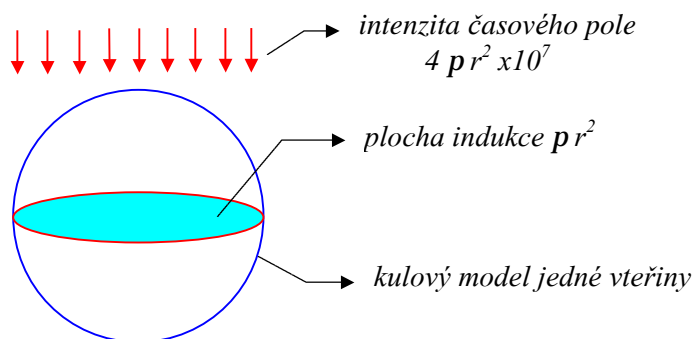
Na druhé straně se přiznávám k tomu, že vše, co bude následovat, jsou pouhopouhé hypotézy a úvahy, stojící na vratkých nožičkách mé drzosti a nevzdělanosti.

Dnes chci zkoumat čas jako energetickou substanci, jejíž parametry se blíží elektromagnetické indukci. Snad i proto, že jsem přesvědčen, že je čas protipólem hmotnosti, chcete-li - gravitace.

Základem všech následujících úvah bude můj vzorec časové kontinuity $m \times t = 1$, a více než domněnka, že se v tomto okamžiku jedná o energii. Zdeňkův vzorec neříká mimo jiné nic než to, že každá hmotná částice má svůj relativní čas v závislosti na velikosti své hmoty, kterou se promítá v našem třírozměrném prostoru, a tedy i svůj vlastní a specifický poločas rozpadu.

Ze všeho nejdříve se vrátím k jednicové kružnici, i když tentokrát s poněkud odlišnějšími úmysly.

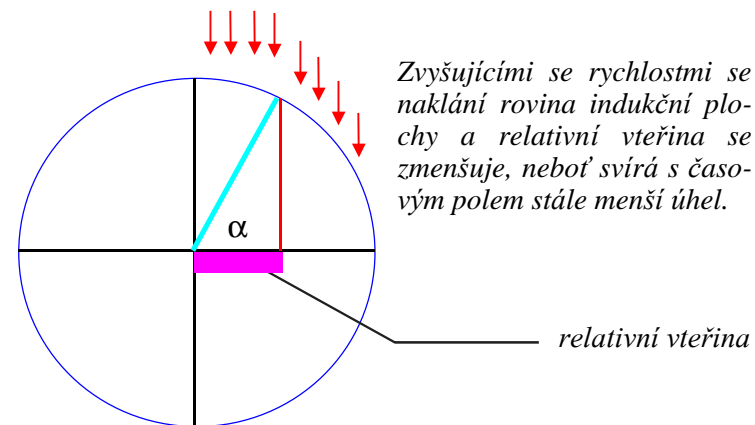
Model možného indukovaní času:

Plocha o velikosti πr^2 kolmo prostoupena časovým polem vybudí indukci času, jež vytvoří pomyslnou kouli o ploše $4 \pi r^2 \times 10^7$, ale pouze tehdy, jestliže bude rychlost pohybujícího se modelu vteřiny

($\sin \alpha$) blízká nule a poměr relativní a absolutní vteřiny ($\cos \alpha$) bude roven jedné.

V okamžiku, kdy dosáhne rychlost modelu rychlostí srovnatelných s rychlostmi světla, bude úroveň vybuzené časové indukce klesat v kosinové závislosti, neboť časový tok bude prostupovat plochou indukce pod úhlem $b = 90 - \alpha$. Celou záležitost si nyní přiblížíme pomocí nakloněné roviny:

Nyní si představme, že se náš kulový model vteřiny řítí prostorem rychlostí světla. Zanedbejme prozatím jakoukoli hmotnost a její nárůst.

Pozorovatel stojící kolmo na směr pohybu zakrátko zjistí, že se průměr koule postupně zmenšuje. Zanedlouho nastane okamžik, kdy je pozorovatel nucen připustit, že se jeho koule změnila v přímku a zmizela.

Jiný pozorovatel, stojící tentokrát ve směru pohybu, v tomtéž okamžiku nezaznamená prakticky žádnou změnu. Stále se mu bude jevit průmět koule jako neměnná plocha kruhu. Po vzájemné konzultaci dospějí oba pozorní pozorovatelé jednomyslně k názoru, že se plocha letící koule ($4\pi r^2$) proměnila v plochu kruhu πr^2 . Plocha se tedy relativně čtyřikrát zmenšila a úroveň relativní vteřiny se limitně blíží nule, neboť časové pole neprotíná žádnou

část plochy indukce. Ta je v tomto okamžiku rovnoběžná s časovým polem.

Tento stav je však nepřijatelný, neboť jsme neuvažovali nárůst hmotnosti. Snad i proto, že kulový model vteřiny pro nás stále představuje nehmotnou a neexistující částici. Pokud bychom na chvíli povolili i tomuto modelu právo na existenci, pak ve chvíli lavinovitého nárůstu hmotnosti by se čas ztrátou jednoho rozměru choval jako hmotná částice. Stane se tak právě tehdy, kdy je poměr absolutní a relativní vteřiny roven číslu 0,238 ($\cos \alpha = 0,238$ při permeabilitě prostředí $\mu = 4\pi \times 10^{-7}$). V této chvíli si ještě připomeňme nepatrný fakt, že vše ve vesmíru se snaží zaujmout s větším či menším úspěchem co nejmenší plochu a tu prozatím skýtá pouze tvar koule (plocha koule $4\pi r^2$).

Opusťme nyní kulový model vteřiny a ověřme si platnost Zdeňkovy rovnice kontinuity a hypotézy téhož autora, zda relativní čas jednotlivých hmotných těles je skutečně různý v závislosti na jejich hmotnosti.

Z mnoha důvodů, jež si někdy v budoucnosti možná vysvětlíme, považujeme číslo $4\pi r^2 = 4\pi \times 10^7$, udávající celkovou intenzitu časového pole, za veličinu (celkový náboj času), jež se podílí svojí poměrnou částí ($0,762 \times 4\pi \times 10^7$) na hmotnosti každého hmotného tělesa našeho třírozměrného vesmíru. Zbývající díl potenciálu časového pole ($0,238 \times 4\pi \times 10^7$) jde na vrub prostoru ležícího mimo náš třírozměrný vesmír.

$$\frac{\Phi_t}{I_c} = \frac{9,5755739 \times 10^7}{4\pi \times 10^7} = 0,762$$

Časový interval třetího rozměru = celková intenzita x 0,762.

$$F_t = 4\pi \times 10^7 \times 0,762 = 9,5755739 \times 10^7$$

Hraniční bariéra našeho trojrozměrného vesmíru je tedy v souladu s naší pracovní hypotézou tvořena časovým intervalem, jenž musí být roven celkovému elektrickému náboji jakéhokoliv prvku.

Vzorec $m \times t = 1$ tedy netvrdí, mimo jiné, nic menšího, než že čas poblíž neutronu, protonu a elektronu je odlišný, v závislosti na hmotnosti těchto částic, přičemž pouze poměrná část intenzity časového pole ($9,5755739 \times 10^7$) se transformovala poblíž těchto částic v podobě čehosi, co označujeme jako elektrický náboj. Odvozeně tvrdí autor těchto řádků, že kilogram jakékoliv hmoty musí mít celkový elektrický náboj rovný hodnotě časového intervalu našeho třírozměrného světa - $9,5755739 \times 10^7$. Jednoduchým početním úkonem skutečně zjistíme, že se autor těchto řádků nemýlí, pokud uvažuje spojitost mezi celkovým elektrickým nábojem 1kg jakéhokoliv prvku a celkovým časovým potenciálem našeho třírozměrného prostoru.

Vodík - nejjednodušší prvek, jenž má pouze jeden elektron. Jeden kg vodíku má $5,977618 \times 10^{26}$ atomů a právě ten samý počet protonů a elektronů. Pokud budeme hovořit o neutronech, pak pouze v té úrovni, ve které lze tuto nestabilní "částici" považovat za jeden z projevů nukleonu (druhým stavem téhož je právě nejen proton, ale i elektron).

Nyní si připomeňme, že elementární elektrický náboj má hodnotu $1,602 \times 10^{-19}$ C. Celkový elektrický náboj 1 kg vodíku:

$$5,977618 \times 10^{26} \times 1,602 \times 10^{-19} = 9,576144 \times 10^7$$

Celkový elektrický náboj 1kg vodíku má skutečně hodnotu odpovídající intenzitě časového pole promítajícího se v našem trojrozměrném a zcela specifickém fenoménu.

Nyní se pokusme zjistit, zda i ostatní prvky odpovídají svým celkovým elektrickým potenciálem tomuto tvrzení. U hliníku se již setkáme s několika elektrony a nás bude zajímat, jak se tato skutečnost promítá na pozadí časového pole, nebo chcete-li i obráceně.

Hliník - počet protonů - 13
 počet neutronů - 13
 počet elektronů - 13

Klidová hmotnost protonů je $1,672 \times 10^{-27}$
 Klidová hmotnost neutronů je $1,675 \times 10^{-27}$
 Klidová hmotnost elektronů je $9,107 \times 10^{-31}$

A opět jednoduchým počtem zjistíme, že v 1kg hliníku je zcela přesný počet atomů, potažmo protonů, elektronů i neutronů a součet jejich celkových hmotností je právě 1kg.

v 1kg Al je $2,29771 \times 10^{25}$ atomů
 počet protonů je $2,29771 \times 10^{25}$ atomů $\times 13 = 2,987023 \times 10^{26}$
 počet neutronů je $2,29771 \times 10^{25}$ atomů $\times 13 = 2,987023 \times 10^{26}$

Celkový elektrický náboj zúčastněných protonů:

$$2,987023 \times 10^{26} \times 1,602 \times 10^{-19} = 4,7852108 \times 10^7$$

Tentýž náboj nese u Al nejen daný počet elektronů, ale i neutronů. A protože se atom jeví navenek jako neutrální, pak je neutron, jevící se také jako neutrální, nositelem jak kladného, tak záporného náboje. Součtem celkového náboje protonů a neutronů získáváme opět známé číslo $9,5704216 \times 10^7$ (H - $9,576144 \times 10^7$).

Vyberme nyní jiný prvek, jenž se nám může zdát zcela odlišný. Jeho atomové číslo je 207. Má 125 neutronů, 82 protonů a 82 elektronů. Tím prvkem je olovo.

v 1kg olova je $0,0288618 \times 10^{26}$ atomů
 počet protonů je $0,0288618 \times 10^{26}$ atomů $\times 82 = 2,3666676 \times 10^{26}$
 počet neutronů je $3,607725 \times 10^{26}$
 počet elektronů je $2,3666676 \times 10^{26}$

Celkový náboj protonů:

$$2,3666676 \times 10^{26} \times 1,602 \times 10^{-19} = 3,7914014 \times 10^7$$

Celkový (pomyslný) náboj neutronů:

$$3,607725 \times 10^{26} \times 1,602 \times 10^{-19} = 5,7795754 \times 10^7$$

Pro ty, kteří nepokrytě touží každého zastřelit jen proto, že má jiný názor, jenž nepodléhá jejich stranické kontrole, či zatuchlým "ideálům", chystám malé překvapení. Víím, že je dohání až k nepřičetné zuřivosti možnost, že jedna a jedna jsou dvě. Právě těmto hochům věnuji svůj Smit-Patrickův legrační poznatek, že i součet celkového elektrického náboje protonů a neutronů olova je roven číslu $9,5709768 \times 10^7$ (H - $9,576144 \times 10^7$).). Tedy číslu, jež je 0,762 x menší než plocha koule a zároveň odpovídá Smit-Patrickově hypotéze o velikosti indukce času v intervalu $9,5755739 \times 10^7$. Jistá nepřesnost, nad níž mí přátelé jistě jásají, je dána knižním zao-krouhlováním výpočtů.

Chci zároveň oslovit i ty, kterým tak vadí, že jsem si svůj vzorec nazval Zdeňkovým vzorcem kontinuity. Prosim je o jistou shovívavost a zasílám jim tímto i malá slova útěchy: Je možné, že vše způsobila má drzá nevzdělanost a zpupnost.

Na několika místech Spojených států byl v minulých letech pozorován okřídlený tvor vznášející se a létající nezvykle vysokými rychlostmi, a to tak, že jeho mohutně roztažená křídla se proti „očekávání“ ani nepohnula.

(archiv autora)

Relativita?

Dozví-li se, že jinak zdravý soused, či jeho babička, spatřili svalnatou třímetrovou bytost s mohutnými křídly a ohnivým pohledem červeně zářících očí, letící nezúčastněně rychlostí 150 km/hod. - zkrátka podivného tvora, který by se dal při dobré vůli pokládat za samotného d'ábla - pak bezmocně pokrčím rameny a jdu dále, radostně do zlatého věku.

Přesně tak se zachová průměrný (sdělovacími médii dobře zpracovaný) pozemšťan, zaslechne-li cosi o velmi záhadných tělesech o velikosti 100 až 1000 metrů, dosahujících závratných rychlostí srovnatelných snad jen s rychlostí světla. Jeho zděšení se vystupňuje při informaci, že se tak děje ve vzdušném obalu Země bez jakéhokoliv očekávaného zvukového či jiného efektu a že zrychlení těchto fenoménů dosahuje (z nulové rychlosti) 50 až 14 000 G.

V okamžiku, kdy potvrdíte zprávu o záhadné transformaci tvaru, či zneviditelnění samotného objektu vzniknou přibližně tři možnosti, a to v přímé závislosti na psychické odolnosti vašeho pozorovacího partnera.

Slabší jedinci od vás s hysterickými výkřiky prchají a od této chvíle pro ně představujete zhmotnělé reálné nebezpečí. Ti více odolní radostně přivítají možnost, jak uplatnit své těžce nabyté jakékoli vzdělání a velmi kvalifikovaně vás poučí, že jste magor.

Těžko říci, kdo je horší - zda ti, co svým strachem způsobili v historii lidstva mnohá utrpení, nebo ti, co statečně brání tento svět před nežádoucím neznámem.

Třetí skupina je velmi nevypočitatelná, neboť v sobě zahrnuje oba předchozí typy. Její specifikum spočívá v záluďném očekávání, kdy bude moci proti vám vaše tvrzení úspěšně a se vši důraznou rozhodností použít.

Nicméně zprávy o reálných technicko-fyzikálních jevech se utěšeně (i díky „informačním“, státem dotovaným kanálům) množí a bylo by pošetilé se domnívat, že je nutné urychleně schválit program komplexní výstavby léčebných ústavů.

Je totiž možné, dokonce zcela určité, že od reality prchají ti, jimž pravda nahání strach se všemi známými příznaky - tedy včetně proslulé husí kůže a nezbytného smrtelného potu. Čímž ovšem netvrdím, že jsem nadšen představou, že se našimi luhy a šumíci bory mají prohánět lucifeři, stříbrňáci či jiná podobná havěť jako rovnovážný faktor jiných létajících fenoménů.

Jedním z důkazů neexistence mimozemských civilizací, pohybujících se i uvnitř naší sluneční soustavy, jsou nepřekonatelné vesmírné vzdálenosti. A farizejským měřítkem je naše technická, ale i filozofická úroveň.

Představte si, říkají někteří „vědci“ (pro jistotu) novinářskými ústy, světelný paprsek k nám letí z nejbližší galaxie plných 4,3 let.

Z jiných, vzdálenějších galaxií, neuvěřitelně tisíce let a z nekonečných prostor letí dokonce miliony až miliardy let.

I kdyby (nedej, přírodo!) kdesi v nekonečných hlubinách vesmíru existovala nahodilá civilizace, pak bychom se s jejími zástupci nemohli nikdy setkat.

Jsou to prokazatelně nepřekonatelné vzdálenosti, tvrdí bezostyšně popularizátoři geniálních myšlenek.

Další a další neuvěřitelně implantáty jsou vkládány do našeho myšlení.

Kdosi velmi zarytý a plný zlého úmyslu poměřuje rozdílné a nesouměřitelné veličiny newtonovskou fyzikou, neboť U.F.O. nejsou žádoucí.

Prozatím.

Pak přijde slavný den a budou to titíž, kteří začnou tvrdit, že jsme vyšlechtěni našimi bohy a zachránci - cizorodou entitou, o které kdysi v souvislosti s U.F.O. tak prozíravě a velmi kvalifikovaně hovořili.

Slouhové jakýchkoliv režimů.

Jistěže existuje vysoce kvalifikovaná věda, velmi opatrná ve svých výrocích, neboť se pohybuje ve světě fantastických možností a za zády s plesajícími srdci všehoschopných generálů.

A ti ostatní „vědoucí“, kteří od pradávna arogantně realizují své touhy patřit k vyvolené elitě, počítají s nedostupností mnohých informací, ale i dobře promyšleným systémem denních starostí.

Svět informační exploze, v níž se dozvíte vše nepotřebné s dostatečným předstihem.

Pokusme se nyní o něco, co již bylo většinou dávno i velmi dávno popsáno, mnohé ověřeno dílčími pokusy, či uvedeno do praxe - a sice posoudit, zda jsou nekonečné prostory vesmíru skutečně tak nepřekonatelné.

Nejdříve se přiznám, že nerad používám slovo civilizace, neboť toto slovo má v sobě velmi zavádějící impuls čehosi lidského. Poměřovat tímto slovem jakoukoliv nelidskou a přesto vysoce rozumnou formu bytí by nebylo prozíravé. Vyhovuje mi naopak slovo entita (podstata, jsoucnost), které zahrnuje různorodé formy energetických projevů.

Nyní se pokusme společně porozumět filozofickému problému možné vesmírné entity pohybující se stabilně, nebo téměř stabilně rychlostmi souměřitelnými s rychlostmi světla. Neboť takový je pravděpodobně osud těch, kteří se jednou odhodlají vykročit za humna své galaxie. Uvažovat a poměřovat toto rozhodnutí raketovými motory je spíše legrace těch, kteří se ani náhodou nehodlají setkat s Prozřetelností a obdivovat variace stvoření.

Nejdříve ze všeho je nutné zatratit čas poměřovaný naším budíkem - naši představu o času tekoucím od jednoho potenciálu k druhému. Čas nemůže být přímkou ani vektorem, i když jsme zajatci třírozměrného světa, spoutaní představami newtonovské fyziky. Hlavní změna závislá na „budíkovém“ čase, kterou velmi intenzivně vnímáme, je přechod od rovnovážného stavu k nestabilitě a chaosu, kterou jsme, nevím proč, nazvali stárnutím. Rozhodně to však není obráceně, jak nám (prozatím značně úspěšně) tvrdí zastánci vývojové teorie.

Velkou roli v našich představách třírozměrného newtonovského vězení sehrává i objektivně vnímaný průběh univerzální (potažmo světové) čáry, na kterou se každý z nás synchronně při narození napojí a v okamžiku smrti odpojí.

Je to důmyslný systém podporující mimo jiné i naše představy o minulosti, přítomnosti i budoucnosti - vidíme je spíše jako oddě-

lené faktory. Přičemž okamžitá přítomnost je nekonečně menší (0,238 vteřiny) než to, co vnímáme jako nekonečnou minulost a nekonečnou budoucnost.

Průběh univerzální čáry (UČ) je odpovědný i za naše vnímání času v podobě přímky. Co jsem doposud napsal, je minulost. To, co nyní čtete, je okamžitá přítomnost, jež se vzápětí stává minulostí. To, co napíšete, je budoucnost, která se vzápětí stává okamžitou přítomností a ještě dále minulostí.

Průběh univerzální čáry je problém všech jasnovidců a proroků. Je nepřekonatelná do té míry, že staví nepovolané proroky do role outsiderů (pokud by spoléhali na svoji přirozenost). Jiná situace může nastat tehdy, budu-li patřit k těm, kteří se z jakéhokoliv důvodu pohybují rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla. Můj průběh univerzální čáry bude ovlivněn vzájemným napětím mezi absolutním a relativním časem. Bude reálně odlišný (byť pouze dočasně) od průběhu UČ těch, kteří se pohybují velmi malými rychlostmi. Budeme-li patřit k prastaré entitě stabilně se pohybující rychlostmi světla, pak v třírozměrném světě přestává hrát minulost a budoucnost tak důležitou roli. Je dokonce možné přistoupit na možnost, že splývají v jistém momentu v jedno. Nyní bude nutné si uvědomit, že se pohybujeme rychlostmi, kdy se relativní čas stává časem téměř nesmrtelných bohů.

$$t_r = \frac{t_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

t_0 - absolutní čas
 t_r - relativní čas
 v - rychlost pohybu
 c - rychlost světla

Nebudu se nyní zmiňovat o podrobnostech, které jsem popsal v prvním dílu. Nicméně tato rovnice umožní názorně dokumentovat to, co jsem tvrdil o božské nesmrtelnosti.

Jestliže se bude rychlost „v“ blížit limitně rychlosti „c“, pak se poměr obou veličin blíží hodnotě „1“. V tom okamžiku se celá hodnota jmenovatele blíží nekonečně nule, kterou nesmí nikdy dosáhnout.

Pak relativní čas nekonečně vzroste, neboť poměr absolutního času a nekonečně malého čísla se limitně blíží nekonečnu. Aby to

nebylo tak jednoduché, je nutné potvrdit fakt, že to s časem nesmrtelných bohů není zas tak vážně nesmrtelné, neboť jsme nepočítali s nekonečným nárůstem hmoty letícího objektu.

Možná že celý problém bude vyřešen v okamžiku, kdy bude zhotoven první odlitek právě při rychlostech blízkých rychlosti světla. Zatím jsme odlévali výrobky spoutané newtonovskou fyzikou. Ve své úvaze (či spíše spekulaci) vycházím ze svého vzorce kontinuity $m \times t = 1$. Ze vzorce, o kterém jistý matematik prohlásil, že se matematicky nedá napadnout.

Zajímavá asociace.

Ano, nedá se matematicky zpochybnit. Ani v okamžiku, kdy se někomu zalíbí a konečně si jej přivlastní. Nicméně, promiňte, mám takových několik do páru.

Zdeňkův vzorec kontinuity:

$$m \times t = 1$$

m - hmotnost
 t_r - relativní čas
 $t = \frac{t_r}{t_a}$
 t_a - absolutní čas

Mám dojem, že velkou a nezaměnitelnou roli ve hře průniku dimenzemi sehrává doba vzniku či zrození - tedy okamžik napojení na průběh synchronizované univerzální čáry, ale také vzájemný poměr absolutního a relativního času. V našem prostředí je tento poměr roven „1“ a to znamená, že s hmotností si nemusíme dělat starosti, neboť jak je patrné, musí být rovněž nezměněna. Co se stane v okamžiku vzniku ocelového odlitku, bude-li mezi relativním a absolutním časem napětí a jejich poměr bude menší než jedna? Je jasné, že doba tuhnutí z taveniny na austenit a další chemické struktury bude probíhat podle relativního času, neboť absolutní čas je „pouhou pomocnou relikvií“.

Kdo je schopen dnes říci, co se stane, až se takový odlitek dostane do našeho „přirozeného prostředí“. Zdeňkův vzorec kontinuity tvrdí, že (když se nestane nic jiného na straně času či tvaru) se musí snížit hmotnost předmětu.

Kdo ví?

Jednou z dalších cest, jak snižovat hmotnost a zvyšovat zrychlení, je odlévání kovů a slitin za takových výjimečných situací, jakou může být i beztlisový stav.

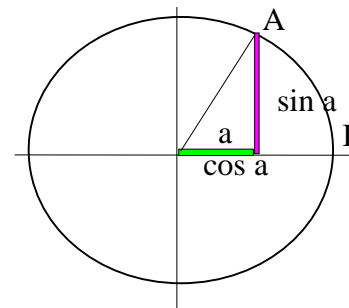
Cílem je získat stejnorodou strukturu a optimálně vyváženou atomovou mřížku. Pevnost takového kovu se může zvýšit až dvacetkrát. Namáhané konstrukční prvky tak mohou být vylehčeny a tím i snížena celková váha jakéhokoliv zařízení, tedy i vesmírných plavidel.

Rozhodně je v oblasti vysokých rychlostí hmotnost problémem číslo jedna. A nyní jak je to s nepřekonatelnými vzdálenostmi?

Jednoduchým propočtem lze zjistit, že vše, co se odehrává na objektu pohybujícím se „rychlostí světla“, probíhá pouze podle relativního času. A tak galaxie vzdálené miliony světelných let se přibližují na přijatelný časový interval.

Nejdříve však některé detaily a pokračování toho, co jsem začal tvrdit v prvním dílu této knihy.

Obr. č. 1

AB - oblouk vyznačující průběh univerzální čáry

$$R = 1 - c = 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}$$

$$a = \text{zrychlení m/s}^2$$

$$\sin a = \frac{v}{c} \quad \cos a = \frac{t_r}{t_a}$$

$$\cos a = \frac{l_r}{l_0} \text{ retrakce délek}$$

$$\sin^2 a + \cos^2 a = 1$$

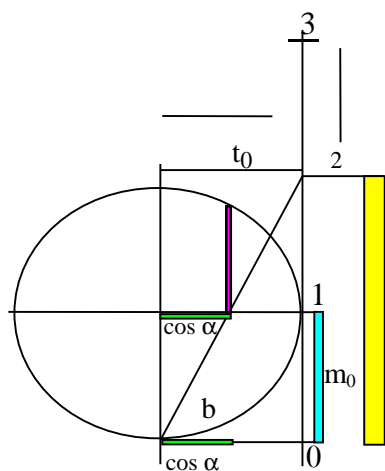
Je jisté, že pro velké vesmírné vzdálenosti jsou pro nás zajímavá zrychlení a - větší než 60^0 , to znamená rychlosti zejména v intervalu $2,5954 \times 10^8$ m/s až $2,997 \times 10^8$ m/s. Není bez zajímavosti, že právě v hraniční oblasti, poblíž rychlosti $2,997 \times 10^8$ m/s (rychlosti světla „c“), by měla být naše dominantní sféra zájmů. V jistém velmi malém rozsahu rychlostí zde dochází k úžasnému lavinovitému nárůstu relativní složky. Naše vědomosti nás však nutí plazit se hluboko pod touto metou, neboť v učebnicových poučkách, vycházejících ze starých dobových technologií, panuje zděšení nad jinným lavinovitým nárůstem - tentokrát hmoty.

Ale i to by bylo možno - i při jistém stupni zkosnatění - vyřešit, neboť se zdá, že mezi lavinovitým nárůstem hmoty a nárůstem relativní složky existuje posun směrem k naší výhodě.

Jistěže existuje hranice, kdy i podle soudobých poznatků nastává rovnovážný stav mezi dodávanou energií, rychlostí i relativní složkou času a zvyšuje se pouze hmotnost. Jde pouze o to, posunout tuto hranici co nejvýše - směrem k výhodnému intervalu.

Obr. č. 2

Tangenciální závislost nárůstu hmotnosti na čase

$$\operatorname{tg} \beta = \frac{m_0}{\cos \alpha} = \frac{m}{t_0}$$

„Z“ rovnice kontinuity

$$m_0 \times t_0 = m \times \frac{t_r}{t_a} = 1$$

$$m \times \cos a = 1$$

m - nárůst hmotnosti

Jak je patrné, tvrdohlavé setrvání u raketových motorů a nezbytných palivových nádrží v souvislosti s překonáváním vesmírných dálav je pouhým prostředkem, jak dokázat těm, kterých se to netýká, že jsou to vzdálenosti nepřekonatelné.

Ale velké raketové motory spotřebují velké množství paliva a to jen zvyšuje hmotnost. Zvýšená hmotnost vyžaduje silnější, ale o to hmotnější raketové motory. Ty naopak vyžadují přídatné nádrže. Nádrže zvyšují hmotnost...

Umořili by nás k smrti.

Ještě jednou - žádné raketové motory, žádné nádrže. Byl by sice ztracen velmi dobrý byznys, na kterém lze vydělat „dlouhé peníze“ a dokazovat, že nelze překonat nepřekonatelné, ale to je vše. Celý vesmír je naplněn energií velmi krátkého vlnění gama. Postačí vyvinout jeden malý měnič.

Program Apollo byl jistě úspěšný a vše, co s ním souviselo, bylo nádherné i poučné.

Neuvěřitelně hřmící raketové motory Saturn, které 16. července 1969 vynesly na oběžnou dráhu a pak na Měsíc loď Saturn - Apollo 11 s lidskou posádkou na palubě, vyvinuly v počátku startu sílu 3,5 milionů kg a nadzdvihly v první vteřině soustrojí Saturn - Apollo 11 vážící 2,95 milionů kg o neuvěřitelný 1,5 metru ($a = 1,5$ m/s²).

Praha - říjen roku 1973 - 17³⁰ hod.

Objekt ve výšce 10 km a o velikosti 300 x 600 metrů dosáhl z nulové rychlosti během první vteřiny svého pohybu rychlosti 75 000 km/hod.

Zrychlení $a = 20\ 833$ m/s² bez jakéhokoliv očekávaného zvukového, či jiného doprovodného efektu.

V okamžiku startu byla užitečná síla lodi Saturn - Apollo 11 celých 550 000 kilogramů. Palivo váží v první vteřině startu o 12 000 kg méně a každou další vteřinou se totéž množství promění v čmoud. Na samém počátku vážilo plných 2,22 milionů kg. Za několik okamžiků nenávratně zmizí, až na nepatrnou část potřebnou k jednoduchým manévřům a na poslední tlačný impuls.

Ve chvíli, kdy se stroj řítí na oběžnou dráhu neuvěřitelnou rychlostí 29 000 km/hod. (8 km/sec.) s šestinásobným zrychlením, je ho již jen „na dně“.

Poslední hybný impuls a Apollo, vážící nyní již jen 49 400 kg (včetně LEMu a dalšího potřebného nákladu, ale i včetně tří astronautů), uhání k Měsíci rychlostí 40 000 km/hod. Další urychlení je zbytečné a zbytek paliva nepostradatelný. Zbývající hnací jednotka zatím mlčí.

Hranice únosného přetížení leží někde mezi 6 G až 8 G. Je to hranice mezi pozemskými strastmi a radostmi onoho světa.

A přesto můžeme na obloze a poblíž planety zahlédnout objekty dosahující v první vteřině zrychlení 50 G až 4000 G. Za několik dalších málo okamžiků rychlostí $2,59 \times 10^8$ m/s.

Tajná zpráva LGM

My mocní z dalekých končin nebes. Možná malí šediví trpaslíci a možná, že i něco překvapivě jiného.

Kdo ví?

My majitelé standardních i nestandardních létajících objektů, které jednou pozemští červové a jejich náčelníci nazvou U.F.O. My, věční cestovatelé hlubokými propastmi zářících hvězd, jsme kdysi vyrazili se svými lehkými stroji, určenými pro krátké dolety, k blízké galaxii vzdálené pouhých 37 světelných let.

Jsme nesmrtelní bohové, neboť náš čas je odlišný. Stárneme pomaleji, neboť naše rychlost je vyšší a vyšší. Známe mnohá kouzla našich předků, před kterými domorodci padali v úžasu do prachu již před několika miliony let.

Jsme zde!

Nepřekonatelné vzdálenosti nejsou tak nepřekonatelné. O tom jsem více než přesvědčen. Je pouze nutné si uvědomit, že čas objektu letícího rychlostmi blízcími se „c“ je jiný. Namísto očekávaných desítek roků uběhne během takového letu pouze několik málo dní. Lze tedy hovořit o krátkodobých letech.

Nejdříve si musíme uvědomit, že 2 950 000 kg, které byly vyneseny na oběžnou dráhu, bylo urychleno na 20 000 km/hod., a vzápětí o něco lehčí na 40 000 km/hod.

Jen malá část toho, co bylo tak pracně urychleno, stála za to. Nicméně v prvních okamžicích tlačila hnací jednotka 295 desetitunových automobilů. A ta mohla být i nadále urychlována oddělenými hnacími impulzy, pokud by byly ještě nějaké k mání.

V následujících výpočtech - z mnoha důvodů úmyslně - použiji letící objekt o hmotnosti pouhých 200 kg a urychlím jej tak, že jeho hmotný nárůst bude zlomkem hmotnosti toho, co jednoho krásného dne vyrazilo k Měsíci.

Jediná překážka k úspěchu je - mimo neznáma - hnací jednotka, měnič energií a pevnost materiálů, nebo případně jakákoliv ochrana před neúměrným namáháním všeho druhu.

Alpha Centauri (4,3 světelných let)

- a) $t_r = 4,3 \times 0,001 \times 365 \text{ dní} = 1,56 \text{ dní}$ $m = 200 \text{ t}$
 b) $t_r = 4,3 \times 0,0001 \times 365 \times 24 = 3,75 \text{ hod.}$ $m = 2000 \text{ t}$

Let z Alpha Centauri by trval v prvním případě 1,56 dne a hmotnost by vzrostla z 200 kg na 20 desetitunových aut. V druhém bychom byli schopni tutéž vzdálenost, při nepatrně větším zrychlení, urazit za 3,75 hodiny. Hnací jednotka by nyní musela zápolit s 200 desetitunovými automobily. Do váhy kolosu Saturn - Apollo 11 nám tedy ještě chybí plných 950 tun. Totéž, co se týče hmotnosti, platí i pro další případy.

Sirius (8,7 světelných let)

- a) $t_r = 8,7 \times 0,001 \times 365 = 3,17 \text{ dne}$
 b) $t_r = 8,7 \times 0,0001 \times 365 \times 24 = 7,62 \text{ hod.}$

Na Sirius bychom se dostali tímto způsobem za 3,17 dne, nebo nepatrně dříve - za 7,62 hodin. Eta Cassiopeia, vzdálená 10,8 světelných roků, by nás vítala buď za 3,94 dny, nebo dokonce za 9,46 hodin. Zeta Reticulli vzdálená 37 světelných let nás spatří až uběhne 13,5 dní, nebo za 1,35 dne.

A jak dál?

Nejdále bychom se tímto hlemýždím tempem dostali během šedesáti let do vzdálenosti až 600 000 světelných let.

Pak nezbývá nic jiného, než usilovně hledat jiné cesty.

Nebo pokyvovat těm, kteří tak rádi hrají stejnou hru a přikyvují hlavami svým šéfům - na znamení pokory.

Při pohledu na vzdálené krásy Univerza se nabízí mnohé otázky. Nicméně, ta zásadní, zda lidstvo nalezne samo sebe, byla možná zodpovězena již na počátku třetího tisíciletí. Zuřivým mlčením o závažných jevech, globálně státním terorem a schvalováním zákonů, které jsou výplodem zvráceného humoru banditů.

Počet zákonů v Universu je takový, jaký je.

Ani jeden nepřebývá, ani jeden nechybí.

V opačném případě by vesmír ztratil právo na existenci.

Těmto zákonům je zcela lhostejné, zda je známe, či nikoli.

Šmitmajer Zdeněk

Nejméně čtvrtý rozměr

Zdá se, že naše představa času tekoucího odněkud někam nás v našem třírozměrném světě pevně zakotvuje a uzamyká společně s pevně zafixovanou představou platnosti newtonovské fyziky na všechny zázraky Universa (hovořím pouze o nás, bídných červech, kteří v ojedinelých přestávkách mezi denními průšvihy s úctou vzhlížíme ke geniálnímu vědeckému božstvu sídlícímu tam kdesi v nebetyčných výšinách jakékoliv fyziky a matematiky).

Představa „budíkového“ času, ale i transformační Lorentzovy rovnice, „umožňují“ cestovat v čase pouze jedním směrem a to vždy do budoucnosti. To je podle mého mínění velmi málo, neboť se zdá, že i majitelé zvláštních technicko-fyzikálních jevů (U.F.O.) jsou zcela odlišného názoru.

Jedním z důkazů, že se mýlím, může být absence návštěv našich potomků v naší přítomnosti. Pokud za ně ovšem nepovažujeme Little Green Men - malé zelené mužíčky či jinou šedivou venkovní havěť.

Je též možné, že jsme si dokázali vytvořit tak skvělé podmínky, že již dnes se nacházíme na červené listině ohrožených tvorů. Nepřítomnost zmíněných potomků nemusí totiž nutně znamenat, že jakýkoliv pohyb časem je nesmyslnou spekulací, nebo že se v budoucnosti v plné síle objeví nová Svatá inkvizice.

Neboť...

Nemusí být taková budoucnost.

Je možné, že se Zlatý věk lidstva obejde bez nás.

Závisí na tom, co vše naši genetičtí, ale i jiní odborníci skvěle spotřební společnosti ještě stačí vymyslet.

Nyní zpět k možnosti vydat se do světa, kde odedávna tušíme spíše peklo, či „onen svět“.

Není tak dávno, co experimentální fyzika radostně ohlásila hypotetickou možnost super rychlých částic - rychlejších než samotné světlo, rychlejších než sama myšlenka - tachyony, tardony a luxony.

Tyto prozatím smyšlené nezvykle čilé částice jsou, tak jako prozatím hypotetické černé či bílé díry, usilovně hledány.

Zdá se však, že v okamžiku, kdy super rychlé částice spatří světlo světa, zmizí nenávratně černé díry, na které je prozatím i světlo příliš krátké. A naopak.

Někdo se pravděpodobně pokouší přejet propast času na koloběžce.

I když...

Čas od času oslovují vědci havěť na spodních příčkách prostřednictvím srozumitelného jazyka bulvárních plátků.

A tak jsme se také my mohli nedávno dozvědět, že proběhl úspěšný pokus, kdy částice světla - fotony - dorazily k detektoru rychleji než světlo.

Při pokusu bylo použito několik skupin fotonů, které musely dosáhnout cíle dvojnásobnou rychlostí. Jedny přímou cestou, druhé mnohovrstevným zrcadlem. Devadesát pět procent těch, které se vydaly druhou cestou, nikdy k svému cíli nedorazily. Jedno procento však dosáhlo svého cíle rychlostí o sedmdesát procent vyšší, než je rychlost světla.

Zřetelný rozpor mezi tímto měřením a současnými pilíři teorie relativity nemusí být vůbec rozporem.

Pokusme se přijít na kloub záhadě i za cenu, že se můžeme ukrutně mýlit.

Jiná skupina vědců - astrofyziků - oznámila, že na okraji našeho vesmíru bylo pozorováno těleso pohybující se několikanásobně vyšší rychlostí (osminásobně), než je rychlost světla.

V tom okamžiku by bylo vše, a nejen kolem teorie relativity, v průšvih.

A skutečně.

Zanedlouho byl ohlášen jev pohybující se v relativně nedalekém regionu vesmíru více než dvojnásobnou rychlostí „c“.

Je to podivuhodné zjištění, kterému si dovolím (ze své hluboké nicoty) odporovat.

Buď je informace úmyslně neúplná, nebo mám odlišný názor. Postrádám totiž komplexní pohled na celou záležitost a tvrdohlavě se opakuji - v žádném případě nelze poměřovat fyzikální veličiny rychle se pohybujících objektů (ale i jakéhokoliv elektromagnetického vyzařování) pouze newtonovskou fyzikou. Pokud vůbec. Je pro mne šokující, že ti, kteří poměřují rychlosti srovnatelné s rychlostmi světla, uvažují newtonovskými očima ve světě plném relativity. Zcela zanedbávají hlavní aspekty relativity jako je relativní čas pohybující se „záležitosti“, změnu prostoru i délek, a co je nejdůležitější - zcela vymizela definice místa pozorovatele. Lorentzovy transformační rovnice nejsou zase tak omezující, aby způsobily takový zmatek.

I když...

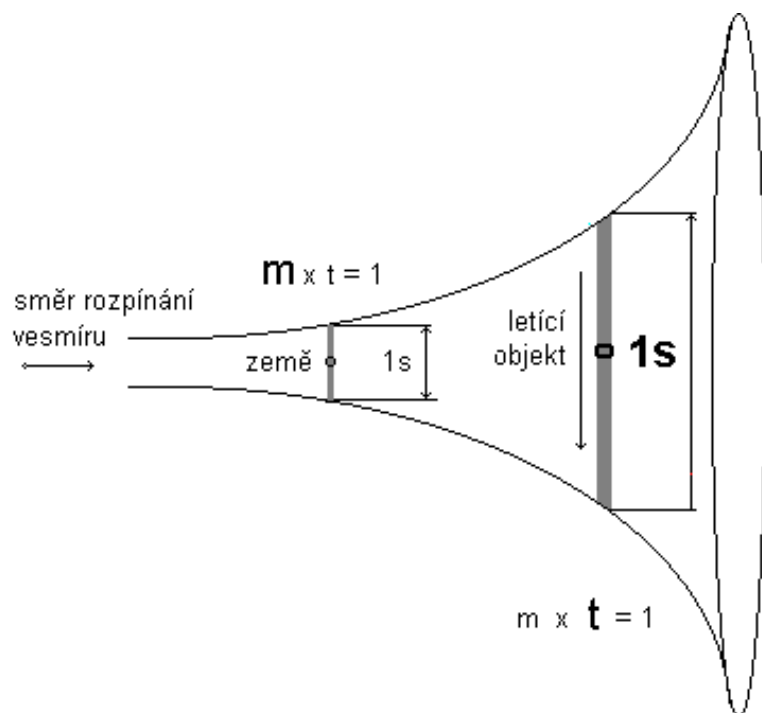
Naše představa hypersvěta by jistě byla bohatší, pokud bychom měli dostatek odvahy. Prozatím se cítíme ve svém třírozměrném světě velmi pohodlně a bezpečně a odmítáme fakt, že kdosi neznámý lomcuje pomyslnými dveřmi našeho skvělého úkrytu.

Pokusím se nyní navázat na má předchozí tvrzení (první díl) a nabídnu svou verzi relativity, která je schopna vysvětlit několikanásobné rychlosti „c“ čehokoliv.

Vycházím zejména ze své rovnice kontinuity, ale i všeobecných „učebnicových“ poznatků, jako je transformace prostoru, retrakce délek apod. Vzájemné vztahy mezi hmotou, časem, rychlostí, rozměry prostoru, ale i teplotou jsou poněkud odlišné než ty, na které jsme si prozatím navykli. Musíme se smířit s tím, že při rychlostech srovnatelných s rychlostí světla se objevují i takové zákony, které „doposud skryté čekaly“ na svou příležitost. Nyní se pokusím o jednorozměrný náčrt našeho třírozměrného vesmíru, přičemž mi vyhovuje teorie Velkého třesku - rozpínání vesmíru od počátečního nulového bodu, ale i konečná rychlost světla, která v našem třírozměrně vnímaném světě činí cca $2,997 \times 10^8$ m/s.

Náš svět je pravděpodobně interakcí několika dimenzí. Jednotlivé energetické projevy, tak jak je vnímáme my, třírozměrné by-

tosti, jsou poněkud chudší o některé aspekty, a nedávno mnohé z nich neexistovaly - byly pro nás neviditelné. Dnes již jsme schopni některé z nich měřit i částečně využívat, neboť jsou do jisté míry s naším světem v interakci. Jak se chovají v hyperprostoru (pokud něco podobného vůbec připustíme), je prozatím více než záhada.

Předpokládaný tvar našeho vesmíru, nakreslený jednorozměrně, umožní následující úvahu. V souladu se vzorcem $m \times t = 1$ předpokládám přímý (nikoli odvozený) vztah hmoty a času. Poblíž více soustředěné hmoty bude v této závislosti odlišný relativní čas než v prostoru, kde bude hmota více rozptýlena.

Vzhledem k rozpínání vesmíru předpokládám, že kdesi na hranicích vesmíru (není pravidlem) bude hmota velmi rozptýlena a relativní vteřina bude podstatně větší než v prostoru, kde se nachází naše planeta. Pak prostor v oblasti rozptýlené hmoty bude nutně mít relativně větší délkové míry. Jeden metr nebude totožný s tím, co známe na Zemi. A tak světlo, které má v našem trojrozměrném vesmíru konečnou rychlost, opět urazí svých $2,997 \times 10^8$ metrů za vteřinu, i když relativní vteřina bude podstatně větší hodnoty než naše pozemská. To, co umožní světlu letět svou rychlostí, je právě změna rozměru prostoru, kdy jeden metr není tím metrem, jaký známe, a přesto je. Tento zdánlivý rozpor je dán pouze tím, že jsme přesně nedefinovali nejdůležitější údaj v oblasti relativních dějů: polohu pozorovatele a směr pohybu pozorovaného objektu.

Zásadních poloh je hned několik. Každá poloha pozorovatele předpokládá, při vyhodnocování dějů, zcela odlišné myšlenkové pochody a nutně se v duchu musíme postupně vcítit do role pozorovatele nejméně ze tří základních stanovišť. Jedním z přirozených stanovišť je Země. Jiné podmínky zavládnou poblíž pozorovaného letícího objektu, a zcela odlišné na samotném objektu. Jedno z nejdůležitějších pozorovacích stanovišť je však mimo naše Universum - vyhrazené pouze Bohu, neboť je pro nás nedostupné.

Nám je povoleno toto místo navštívit jen díky naší představivosti. A tehdy, když použijeme tuto taktiku, můžeme spatřit objekt pohybující se několikanásobně vyššími rychlostmi, aniž bychom upadali do zoufalství, nebo naopak jákali nad tím, že jsme konečně objevili něco jako tachyony či zrušili konečnou rychlost světla.

Vzhledem k relativně odlišným rozměrům bychom mohli (za jistých podmínek) pravděpodobně spatřit i neuvěřitelně velká tělesa s obřími parametry souměřitelnými s rozměry galaxií. Možná. Nyní se přesuňme na stanoviště, které je jinak vyhrazené Bohu, neboť je to jedna z našich možností, jak obdivovat Jeho dílo. Tehdy bychom mohli spatřit (kolmo na směr rozpínání vesmíru), jak se v hraničních oblastech vesmíru světlo již nepohybuje a nemůže opustit Universum. Pozorovatel stojící poblíž světelného paprsku, by naopak viděl, že se stále pohybuje svou rychlostí, a ten na Zemi by přísahal, že se pohybuje rychlostmi několikanásobně vyššími

neboť byl svědkem zdařilého efektu relativity, kde velkou roli sehrál směr pohybu pozorovaného objektu. Ale i to je relativní.

Je též možné, že bychom mohli paradoxně vidět - pokud bychom se nacházeli mimo naše Universum (proti směru rozpínání) - náš vesmír jako zdroj energetického záření (nikoli však pohledem třírozměrného světa). A v okamžiku smršťování našeho vesmíru naopak jako cosi, co by připomínalo hypotetické černé díry. Ještě jeden faktor je nutné připomenout - je velmi pravděpodobné, že mezi efekty relativity patří plynulé spojení minulosti s budoucností, neboť naše pevné ukotvení v čase a prostoru - tedy při nízkých rychlostech - by se nekonalo. Ač je to podivné, i my jsme každou noc svědky podobného plynulého prolínání minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Náš pohled na různá souhvězdí nás v naší okamžité přítomnosti zavádí do různě vzdálené minulosti vesmíru - a naopak z pohledu opačného je naše přítomnost budoucností. A to lze zvládnout v jediném krátkém okamžiku. Hmota, čas, pohyb a rozměr jsou specifickým projevem téže energetické interakce několika paralelních prostředí - (dimenzí?), která se v našem třírozměrném světě projevuje tak, jak se projevuje. Přičemž hranice jednotlivých paralelních prostředí není jednoznačně stanovena, nebo naše velmi omezené smysly z jakýchkoliv důvodů vnímají pouze některé dílčí projevy. Typickým případem je celá škála elektromagnetického záření či samotná elektrická energie. Přestože ještě nedávno jsme odmítali vše, co jen trochu zavánělo neviditelností, dnes leccos s viditelnou radostí využíváme. Naše dlouhé televizní večery jsou garantovány právě tím, o čem je řeč. Celá podstata elektromagnetického vlnění leží mimo naše smysly a pouze část interakcí s naším prostředím nějak vnímáme. Jako světlo nebo teplo. Jindy nás upozorní spálená pokožka, rakovina či oslepnutí, že se cosi podivného kolem nás odehrálo. Vidíme efekty magnetismu i některých elektrických výbojů. Cítíme neblahý vliv elektrické energie, jsme schopni proměřovat i takové záležitosti, jež ještě v minulosti nesměly existovat. A pokud ano, tak by vás ti, kteří mají vždy neuvěřitelný strach před pravdou nebo neznámem, slavnostně upálili na pomalém či rychlém ohni.

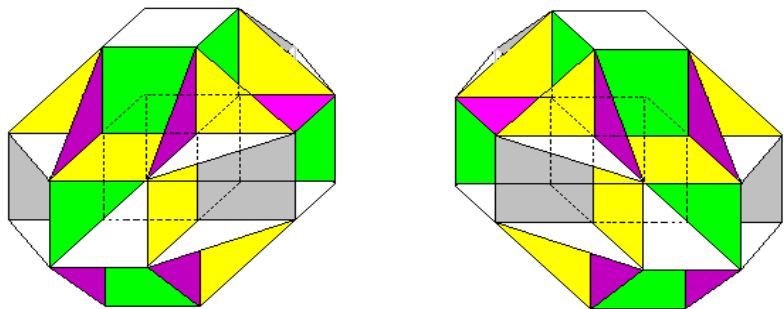
Naším dalším cílem nebude nic menšího než neviditelnost, neboť je možné, že vše v našem třírozměrném světě je interakcí něko-

lika paralelních prostředí. Jak projevy energetické, tak hmota - včetně své biologické formy. Je docela možné, že známe okamžik, kdy vývoj biologického systému energeticky vyčerpal jedno z energetických prostředí a interakce byla přerušena. Pozůstatek interakce - mrtvé tělo - podléhá dále zákonům svého prostředí a to ostatní přetrvává jako interakce ostatních paralelních prostředí.

Tento model by umožnil, za jistých okolností, řízený a plynulý přestup tam, kde tušíme nicotu vyšších dimenzí. Nyní se pokusme o nic menšího, než je přechod do paralelního světa - do jiné dimenze. Popustíme-li fantazii dostatečně pomyslnou uzdu, odměníme se sami sobě pohledem na nový svět, zcela nesouměřitelný s tím, co potkáváme na své cestě za denními úspěchy. Nejedná se též o nic jiného, než o možnost objevit, alespoň na malou chvíli, neviditelnost. Je též možné, že na druhé straně přirozené bariéry nalezneme sice nicotu, nicméně s nekonečným počtem výstupů v čase i prostoru. Je jasné, že celý „výlet“ do neznáma by se měl uskutečnit automatickými systémy, neboť není jisté, co vše se přihodí s biolo-gickou formou. Avšak ani tento způsob, jak si za chvíli ukážeme, není bez problému, neboť zdánlivá nicota bude zcela jistě eldorádem zákonů, které i v této oblasti nedočkavě čekají na své objevení. Pokud bychom tedy do tohoto sporného a více než hypotetického prostředí vyslali sondu, je více než možné, že v okamžiku návratu bychom zjistili, že je nefunkční, a dalo by se s úspěchem pochybovat o její úplnosti. Je velmi reálné, že jednotlivé části zařízení vyrobené v různém čase a prostoru (viz průběh univerzální čáry) by se již nikdy neshledaly. Jiné součásti, ty, které projevují svoji funkci radostným pohybem, by naopak prostoupily jedna druhou - vytvořily by kompaktní celek. Nejdůležitější z nejdůležitějších faktorů, umožňující úspěšně završit tento nezvyklý pokus, musí být aretace sondy. Ustavení ve všech svých stupních volnosti (znehynění) nejméně v osách x, y, z (reálného prostoru).

Jakákoliv změna x_1 , y_1 , z_1 v okamžiku návratu způsobí nevratné změny. Jediným, avšak žádoucím, efektem by bylo zmizení sondy.

Ta by se sice „čas od času“ objevila v našem prostoru a reálném čase, avšak je možné, že i na několika místech současně. Zvláště tehdy, pokud bychom zanedbali vztah mezi průběhem univerzální čáry a jednotným časem vzniku všech součástí.

Vypustíme nyní pro zajímavost do „čtvrté dimenze“ cvičnou krychli, která má tu výhodu, že může být jednolitým a zcela homogenním pravidelným geometrickým útvarem, vyrobeným v jediném časovém intervalu a prostoru s pevně ustavenou polohou ve všech rovinách volnosti (v opačném případě to, co po pokusu vysublimuje zpět do našeho třírozměrného světa, by nebylo již možno nazvat krychlí). Byť by byla vzhledem k průběhu UČ zcela kompaktním celkem. Jak je to možné? Nejdříve je nutné si představit krychli tak, jak bychom ji pravděpodobně spatřili ve čtvrtém rozměru. Co je však jisté?

Ten, kdo se odváží nebo jednou odváží objevit „neviditelný“ svět, vysvětlí možná i záhadu energetického vměšování i jevů, na které je krátká nejen fyzika, ale i vše, co pokládáme za logické a normální.

*Nemohu přemýšlet jinak od okamžiku,
kdy se mi při jednom z náhodných pohledů
na denní oblohu zhroutil náš sterilní
svět fyziky jako příslovečný domeček
z karet.*

Autor

Spojení minulost - budoucnost

Den poté bylo jasné, že „nesmírné vesmírné“ vzdálenosti jsou nepřekonatelné pouze pro systém, který vynaložil a houževnatě vynakládá obrovské úsilí přesvědčit nás, že je jediným pevným bodem celého Universa.

Bodem, který si osobuje právo rozhodovat o tom, co můžeme a nesmíme vědět.

Systém sice těžkopádný až legrační, ale o to více arogantnější a zákeřnější.

Potomci „svatých“ inkvizitorů.

I dnes není zdravé nepatrně vybočit ze zavedeného a pečlivě (programově?) udržovaného nízkého průměru.

A tak raději zapomenu, co jsem tvrdil o možnosti, že se borci relativity mýlí, když hovoří pouze o jediné možnosti „cestování“ časem.

Pro tento krátký okamžik přistoupím na omezené podmínky oficiální fyziky a budu též přesvědčen, že je možné cestovat časem pouze jedním směrem - do budoucnosti a nikdy zpět.

Rozpomenu se i na svá tvrzení, že neznáme cesty, jak získat spojení s minulostí a budoucností, neboť jsem od jistého okamžiku „optimista“. Majitelé reálných jevů, pohybující se beztrápně po naší obloze, takovou techniku však ovládají.

A je jim zcela lhostejné, zda to tutláme, či nikoli.

Jsem velmi prostý člověk a nemám proč nevěřit zprávám, že již několikrát bylo zachyceno rádiové a televizní vysílání společnosti, které již celá léta neexistují.

Opožděné signály?

Z téhož důvodu jsem fascinován Tezcatlipocovou aparaturou - kouřícím či dýmajícím zrcadlem, které svému majiteli zprostředkovalo (mimo jiné) spojení s minulostí, ale i budoucností.

Televizní i rozhlasový přenos z minulosti do budoucnosti?

Ale i obráceně?

Ač je to k nevíře, odvážím se nyní předložit svoji vlastní variantu takového spojení - doposud nikým nikde nepublikovanou.

Jsem dozajista, „díky nesmiřitelnému třídnímu boji“, jediným (doposud) žijícím opravdu vyučeným zámečnickem, který se odváží nemístně žertovat s „bohy prověřených pravd“, kteří mají ve hře vždy tolik es, kolik uznají za vhodné.

Pokusím se nyní přiblížit to, co bych mohl nazvat „malé zámečnickovo tajemství“.

I za tu cenu, že si je kdosi, se silně vyvinutým smyslem pro společný majetek, bude snažit přivlastnit.

Tedy tehdy, pokud se v následující úvaze nemýlím.

Celý problém navazuje na vše, co jsem o relativitě doposud tvrdil. Až na některé výjimky, platné pouze pro tuto kapitolu. Ač nerad, přiznávám pro tuto chvíli, že:

všechny učebnicové definice, hovořící o čase jako vektoru, mají pravdu,

časem se dá cestovat pouze jedním směrem a to směrem do budoucnosti,

přestup do jiné dimenze a jistý způsob „neviditelnosti“ je nežádoucím výmyslem.

Vše ostatní zůstává v platnosti. Včetně konečné rychlosti světla **v našem třírozměrném vesmíru** a možnosti, že „majitelům“ U.F.O. nečiní problém dosáhnout během několika okamžiků rychlosti srovnatelné s tím, čemu říkáme rychlost světla.

Neuvěřitelná zrychlení (potažmo zpomalení), která se podle naší fyziky nedají přejít ani obejít.

To je prozatím neměnná pravda.

Ale kdybychom věřili našim velikánům fyziky doslova vše, pak bychom nikdy nejezdili vlakem. Tehdy vedli učené spory a přesvědčovali okolní svět svými matematickými výpočty o tom, že při vyšších rychlostech (než je 40 - 60 km/hod.) bude všechen vzduch z vagonů odčerpán a všichni cestující se udusí...

Nikdo nepřežije zběsilou jízdu železného oře řízeného šílenými dobrodruhy.

***

Milí čtenáři a badatelé. Popuťme nyní, na krátkou chvíli, opět uzdu své fantazii a proměňme se v hypotetické malé šedivé „venkovany“, kteří se jednoho pochmurného dne v galaxii Zeta Reticulli (vzdálené 37 světelných let) rozhodli, za účinné pomoci některých domorodých náčelníků, anektovat naši planetu.

Byl vypracován plán, ve kterém se mimo průběžného studia živého a neživého materiálu, dočasně soustředěného na planetě (s cílem jeho bezodpadního využití), počítá i s relativně krátkým dlouhodobým ovlivňováním domorodců, ale i s postupnou infiltrací našich sil do náčelnických klanů.

Vše musí probíhat nepozorovaně.

Jak vzhledem k domorodcům, kteří by svým odporem celou záležitost jistě nepodporovali, tak vzhledem k ostatním „vnějším silám“.

Naše možnosti jsou (díky příslibu v této kapitole) omezeny a my můžeme „cestovat časem“ pouze do budoucnosti.

Potřeby invaze však hovoří jasně: Je nutné proniknout do různých dob minulosti, ale i budoucnosti planety.

A nejen to.

Je nutné mezi různými obdobími budoucnosti i minulosti navázat dostatečně pružné vzájemné rádiové i televizní spojení (jak jinak, když jiné lepší neznáme). Spojení, které bychom mohli nazvat „lokální informační síť“ mezi minulostí a budoucností.

Je to dostatečně šílené, aby to mohlo být pravda?

Uvidíme.

Obrňme se nyní svatou trpělivostí, neboť se v další části neobejdeme bez matematiky. Nic se však nestane, jestliže přeskočíme příslušný počet matematických symbolů a vzorců.

Ty slouží pouze k potvrzení myšlenky, která není nezajímavá a svým způsobem je i originální. I když není z mnoha důvodů dotažena do úplného konce.

Abychom vše snadněji pochopili, vypracujeme nejdříve cvičný invazní program, ve kterém budou zvoleny takové míry, které nebudou náročné na výpočty.

Cvičný program umožňuje vyslat k Zemi pouze omezený počet létajících aparátů. Přesně takový počet, který umožní pouze dokumentovat reálnost zamýšleného projektu. Ale i oběžné dráhy pracovních stanic jsou zvoleny tak, aby byla usnadněna kontrola pravdivosti tvrzení.

V den „D“ zamíří dvanáct našich strojů k sluneční soustavě, v níž se nachází objekt našeho zájmu. Stroje se pohybují rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi světla.

Celých 37 absolutních (pozemských) světelných let poletí flotila zařízení určených pro krátké dolety. Jednotlivé aparáty poletí (vždy ve dvojicích) nepatrně rozdílnými rychlostmi - interval rychlostí se však bude nacházet v té oblasti, ve které již dochází k lavičkovitému nárůstu relativního času.

Za chvíli zjistíme, že (byť nepatrně) různé rychlosti způsobí takový konečný efekt, že bude možno tvrdit, že první fáze programu naší mise byla více než úspěšná.

V okamžiku, kdy první vesmírná plavidla dorazí k Zemi, budou postupně ve dvojicích navedena na různou kruhovou dráhu poblíž vyhlédnuté planety.

A to tak, že jednotlivé obvody kruhových drah (v tomto učebnicovém příkladu) budou právě rovny rychlostem jednotlivých dvojic U.F.O. (viz dále obrázek č. 1).

Takové uskupení plavidel má hned několik výhod. Každá z dvojic oběhne svůj kruh za jednu vteřinu, neboť se stále pohybují rychlostmi světla. (Jak vidíte, jsem člověk přející a udělám radost i těm, kteří se vždy poohlížejí po nějaké holi, zahlédnou-li vhodného psa - zcela jsem totiž zanedbal parametry volantu.

Snad i proto, že podobného efektu lze dosáhnout nejen jakýmkoliv násobky oběžných cest, či poloměrů. Potěším také jejich srdce, neboť jsem též zcela úmyslně zanedbal neuvěřitelně velké odstředivé a odstředivé síly. Ale to je mé „velké“ tajemství.)

Úhlová rychlost všech zúčastněných létajících aparátů je stejná (6,28), a co je nanejvýš zajímavé: z jednotlivých plavidel lze provést vizuální kontrolu ostatních stejně obíhajících plavidel. (Pozor však na relativní čas každé dvojice.) Za nepatrnou chvíli jsou tedy všechna plavidla téměř „na dosah ruky“ vzhledem k malému rozdílu rychlostí (potažmo poloměru okružné dráhy).

I když mnohý radista potvrdí fakt, že vidím-li objekt svého zájmu, ještě to neznamená kvalitní spojení. Je však velmi pravděpodobné, že se to může, při jisté úrovni usilí, podařit.

Když bychom celou záležitost probrali až do konce, zjistíme, že je velmi reálné rádiové a televizní spojení mezi objekty letícími tak blízko sebe, přestože relativní čas probíhá na každé z dvojic letících objektů odlišně.

Ale i ten nejrychlejší byl již totiž i ve své minulosti na stejné dráze.

Nyní to nejdůležitější.

Oběžná dráha plavidel byla zvolena tak, aby se při každém oběhu - v tomto případě jednou za vteřinu - setkala se Zemí. Je jasné, že se při dalším setkání nedá uvažovat o kruhové dráze, ale spíše o dráze podobající se jemné spirále.

Každé další setkání s planetou Země se bude v tomto cvičném programu konat každou vteřinu.

Nastává vrcholný okamžik celého pokusu.

Vždy jedna ze dvojice invazních lodí zůstane i nadále na své „okružní dráze“ a ty druhé zbrzdí svůj let a přistanou na planetě.

A právě nyní se stane cosi neuvěřitelného!

V tomto vrcholném okamžiku se vzájemně stanou zúčastněná plavidla neviditelná.

Zmizí tak, jako když vypnete televizní přístroj.

Plavidla přistála v různých epochách Země!

Jak je to možné? Vzhledem k rozdílným zrychlením probíhá na jednotlivých objektech různý relativní čas, který se délkou letu „akumuluje“.

V okamžiku přerušení letu se musí vyrovnat napětí mezi relativní a absolutní složkou času. Tehdy se živá i neživá hmota synchronně napojí na průběh univerzální čáry - v závislosti na relativní složce času.

Jejich dvojnici - objekty, které zůstávají na oběžné dráze, se stávají nejen retranslačními stanicemi, obstarávajícími čilé oboustranné spojení.

Jsou také stanicemi přestupními - umožňujícími vyrovnávání relativního času jednotlivých posádek tak, aby bylo možno domorodým náčelníkům i nadále tvrdit, že my LGM (Little Grey or Green Men - Malí šediví nebo zelení mužici) jsme jejich nesmrtelní bohové. Nicméně vše je na tomto světě relativní, a tak si nechme i tento problém do dalšího dílu, nebo jiné podobné opovržlivosti.

Nastává okamžik pravdy, kterému jsem se vyhýbal „jako čert kříží“. Je načase výpočty zjistit, co se vlastně odehrálo. Zastavme tedy celou invazi právě v okamžiku, kdy se U.F.O. poprvé „dotkly“ Země.

Víme o nich, že poletí celých 37 absolutních světelných let. Označme si jednotlivé dvojice plavidel písmeny $U_1 \dots U_n$.

Přičiňme každé dvojici „strážných a badatelských“ U.F.O. takové rychlosti, aby po 37 absolutních světelných letech měla každá ze dvojic možnost přistát v předem určené budoucnosti planety.

Relativní složka času má ještě jeden velký význam, zejména pro možné spojení směrem z budoucnosti do minulosti. Proto je tvořena rychlost všech zúčastněných dvojic nejen časem dějinné epochy Země, ale také čísly 6, 12, (18), 24, 36, 48, 72 (řada čísel Salamounových klíčů).

Proč byla použita právě tato kombinace čísel, bude vysvětleno o něco později.

Stejně tak bychom mohli použít škálu hodnot, které jsou součástí mayského kalendářního systému, o němž hovoří i pan Däniken ve své knize „11. srpen 3114 př. Kr., den, kdy přišli bohové“. Božský cyklus 73 let po 260 dnech (Tzolkin) v kombinaci s pozemským kalendářem (Haab - cyklus 52 let po 365 dnech) by však vytvořil s číslem 18 980 konečný efekt s podstatně větším časovým intervalem.

Časovým intervalem celých 11 581 let.

Ve zmíněné knize hovoří autor o bozích, kteří navštěvovali mayské nebe v pravidelných intervalech každých 5,2 roků a při návratu, vždy za 52 pozemských let, spočinuli na své domovské pla-

netě. Jestliže se opravdu v roce 3114 př. Kr. uskutečnila první návštěva, pak poslední z této várky by měla proběhnout až v roce 8 467. To je příliš velký časový rozdíl, který není pro názornost našeho cvičného programu vhodný.

Nicméně jako „bojový“, plně akční, zcela vyhovuje, zejména tehdy, jestliže by rok 3114 byl jedním z dat přistání a počátek by byl posunut do hlubší minulosti.

V našem cvičném plánu LGM si zcela náhodně vybereme datum startu z domovské galaxie a to tak, abychom na Zemi působili v časovém intervalu 1943 let. Za rok našeho startu zvolme rok 852 po Kr.

První U.F.O. musí přistát na Zemi v roce 1166 po Kr. Druhý v roce 1259 po Kr. Třetí v roce 1444 po Kr. a rok 1629 bude patřit čtvrtému v pořadí. Pátý přistane v roce 1999 po Kr. a první fáze mise bude ukončena rokem přistání posledního z nich - 3109 po Kr. Od tohoto záměru se odvodí nejen rychlosti jednotlivých dvojic, ale i relativní složka času. Délka letu pak určuje „akumulaci“ této složky. Pro názornost si provedeme výpočet nejrychlejší dvojice, která má přistát v roce 3109 po Kr. Parametry ostatních dvojic si pouze vypíšeme (viz tabulka č.1).

U.F.O. - U_1

start	852 po Kr.
navedení na oběžnou dráhu	889 po Kr.
a zastavení letu	
přistání v roce	3109 po Kr.
časový interval	2220 abs. let
zakódovat číselnou řadu	6 : 360 = 0,0166666
do relativní složky času	37 : 2220 = 0,0166666

$$\cos \alpha = \frac{t_{\text{relativní}}}{t_{\text{absolutní}}} \quad \boxed{\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1}$$

$$\cos \alpha = 0,0166666$$

$$\sin \alpha = \sqrt{1 - \cos^2 \alpha} = \sqrt{1 - 0,0166666^2}$$

$$\sin \alpha = 0,9998611 \quad v_1 = 0,9998611 \times c$$

$$v_1 = 2,9965834 \times 10^8$$

$$m \times t = 1 - \text{hmotnost při zrychlení}$$

Tabulka č. 1:

	číslo řady	interval (roky)	cos α	v x 10 ⁸ (m / sec)	m = 1 / t (kg)	váha (kg)
U ₁	6 : 360	2220	0,0166666	2,9965834	60	12000
U ₂	12 : 360	1110	0,0333333	2,9953342	30	6000
U ₃	18 : 360	740	0,05	2,9932513	20	4000
U ₄	24 : 360	555	0,0666666	2,9903325	15	3000
U ₅	36 : 360	370	0,1	2,9819772	10	2000
U ₆	48 : 360	277	0,1333333	2,9702403	7,5	1500

„To přeci není možné a odporuje to všemu, co známe.“ Tak prý hovořili odborníci jednoho krásného dne roku 1991, když se znenadání ozvaly nouzové signály lodi Gemini, která údajně zmizela krátce po startu před 28 roky.

Záchranná loď vylovila z moře neporušenou kabinu s astronautem, jehož jméno mělo být Charles Hinson.

Nikdo o podobné misi NASA z roku 1963 nic neví, ale to vůbec nemusí znamenat, že se jedná opět jen o programovou dezinformaci. Tuto zprávu přinesly mnohé noviny s dalšími detaily. Modul Gemini nesl zásoby na šestiměsíční let.

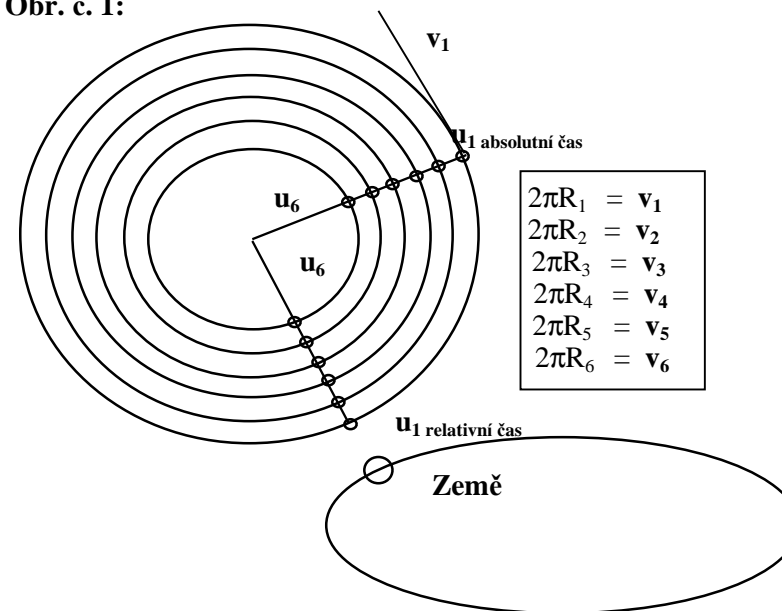
Doba 28 let se zdá být v tomto okamžiku holým nesmyslem.

Charles Hinson (v době startu ve věku 41 let) je v současné době v psychiatrické péči. Jeho paměť jeví velké narušení. Jediná slova, která vyslovil, se vztahovala k mimozemské entitě, která jej pravděpodobně „zkoumala“. „Musíte to pochopit - ONI jsou nepřátelé.“

Odporuje to všemu, co známe, tvrdí odborníci.

To je také jeden z důvodů, proč vznikla právě tato kapitola.

Obr. č. 1:

Vraťme se nyní do okamžiku, kdy U.F.O. přistály na Zemi. V tomto okamžiku zůstalo na oběžné dráze zbývajících šest stanic, které mají stále akumulovanou relativní složku času.

Jak je již patrné, vzhledem k poměrně malým rozdílům rychlostí jsou vzdálenosti mezi jednotlivými objekty velmi malé.

Vzdálenost mezi U_1 a U_2 je	19 km	890 m
Vzdálenost mezi U_2 a U_3 je	33 km	170 m
Vzdálenost mezi U_3 a U_4 je	46 km	480 m
Vzdálenost mezi U_4 a U_5 je	133 km	40 m
Vzdálenost mezi U_5 a U_6 je	186 km	890 m

Zopakujeme si některé detaily pokusu. Objekty obíhají nepatrně rozdílnými rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi „c“ a to v té fázi, kdy dochází k lavinovitému posunu relativního času.

Hmotnost se sice rovněž zvyšuje, avšak pro nás LGM na přijatelnou míru.

Všechny objekty se pohybují synchronizovaně tak, že mají stejnou úhlovou rychlost - vždy za jednu absolutní vteřinu oběhnou svoji dráhu. Absolutní čas má stejnou úhlovou rychlost.

Vesmírné lodě ležící na delších drahách mají vždy vyšší akumulaci relativního času - leží, pro objekty na vnitřních drahách, v jejich budoucnosti.

A naopak. Objekty na vnitřních drahách leží v minulosti plavidel na vnější dráze.

Vzhledem k stejné úhlové rychlosti jsou však pod stálou a vzájemnou vizuální kontrolou.

Jejich vzájemná rychlost je rovna nule. Nepohybují se.

Jak již víme, nárůst relativní složky je na jednotlivých objektech různý a nebyl by (ani náhodou) synchronní, tak jako čas absolutní.

Tím, že jsme do jednotlivých rychlostí a časů (na začátku pokusu) „zakleli“ číselnou řadu 6, 12, (18), 24, 36, 48, 72, 360, zjistíme, že čísla 360, 180, 120, 90, 60, 45 a jejich násobky jsou okamžiky, kdy je dokonce synchronní i relativní složka jednotlivých vesmírných lodí.

A nejen to!

V těchto okamžicích je zajištěna i synchronizace mezi absolutní a relativní složkou „výzkumných“ U.F.O. A to vždy v okamžiku, kdy se setkávají s planetou - každou šestou relativní vteřinu.

Mezi objekty na oběžné dráze a jejich „dvojníky na planetě“ probíhá neustále vzájemné spojení - zvuk i obraz. A to i přes nesporný fakt, že mezi nimi stále rozvírají pomyslné nůžky relativní složky.

Zapomenu-li na vše, co jsem doposud tvrdil, je nepopíratelným faktem, že ačkoliv je objekt na oběžné dráze poněkud posunut do budoucnosti, byl v každém okamžiku své minulosti na stejné oběžné dráze. A protože se tentýž objekt pohybuje nedaleko (na dohled) objektu, jehož relativní čas jej posunuje do daleké budoucnosti, je zpráva z roku 1166 předána promptně až v roku 3109.

Je zcela jisté, že jednotlivé invazní výsadky by byly frustrovány skutečností, že jejich kolegové na oběžných drahách se dožijí absolutního věku hraničícího s nesmrtelností - např. pro operátory na stále obíhajícím objektu U_1 uběhlo, od okamžiku přistání druhého z dvojice U_6 , necelých 261 let. Pro výsadek z dvojice U_6 by uběhlo mezitím neuvěřitelných 2220 let. Jiný problém by řešili ti na U_1 , ale i ti ostatní na oběžné dráze. Pokud se všichni zúčastnění LGM chtějí po první fázi invaze setkat v jediném stejném okamžiku, musí ti, co se pohybují na svých oběžných drahách, ale i ti z výsadku, změnit svoji polohu v čase. Datum setkání byl stanoven na rok ležící pro všechny zúčastněné „experimentátory“ v budoucnosti - v roce 3115 po Kr.

Zanedbáme-li čas, pro všechna organizační opatření, uběhlo by na Zemi pro každého z výsadku šest let.

Všechny úkoly jsou splněny, zprávy do budoucnosti i minulosti vyslány, a tak jednotlivé výsadky po několika dnech své mise na Zemi vystartují zpět na oběžnou dráhu, kde se setkají se svými partnery z jednotlivých dvojic.

Ve chvíli svého startu se již dávno v budoucnosti setkávají s ostatními v roce 3115 po Kr. Celá akce netrvala pro každého ze zúčastněných - od okamžiku startu ze své domovské galaxie - ne déle než 221 dní (2263 absolutních let $\times$ 0,0166666 $t_{\text{relat.}}$).

Od okamžiku „přistání“ uplynulo pouhých 36,5 dne (6 absolutních let $\times$ 0,0166666 $t_{\text{relat.}}$). Celkem tedy asi 261 + 10 dní.

Jak je to možné?

Aby se mohl výsadek spojit se svými „dvojčaty“, musí se jejich letoun urychlit tak, aby byly jeho absolutní a úhlová rychlost (tedy i

poloměr okruhu) stejné. Je zabezpečena i již zmíněná synchronizace relativní složky.

Posádka přestoupí do objektu, který zůstal trvale na oběžné dráze a jehož relativní čas se stále akumuluje. Je pouze o několik dní starší než jejich „dvojnici“, kteří doposud neopustili „svoji oběžnou dráhu“.

Opuštěné U.F.O. je od tohoto okamžiku řízeno automaticky výpočetní aparaturou U_1 a přechází na podstatně odlišnou oběžnou dráhu - s mnohem menší rychlostí, ale větším poloměrem. A to tak, aby jednotlivá automatická plavidla měla všechny výhody synchronizovaného obletu. Stávají se retranslačními a monitorovacími zařízeními, stanicemi sloužícími těm, kteří se doposud ve své minulosti brouzdali po planetě a sdělovali místním překvapeným šamanům a náčelníkům domorodců, že se pohybují časem. Že znají vzdálenou minulost, ale i mnohé děje v budoucnosti. V té, kde se titíž „nesmrtelní“ bohové současně vyskytují, nebo - chcete-li - budou teprve vyskytovat.

Vraťme se do okamžiku, kdy se setkávají dvojice posádek. Nyní jsou možné dvě cesty, jak se bez nesnáží posunout v čase do budoucnosti, neboť nedaleko (ve své minulosti) obíhá druhé nejrychlejší plavidlo U_2 .

První cesta spočívá v urychlení všech plavidel tak, aby „dohnala“ relativní čas objektu U_1 .

Druhá cesta je podstatně rychlejší.

Objekty U_1 a U_3 s příslušnými rychlostmi změny dráhu, aby se přiblížily plavidlu U_2 tak, aby vzdálenost (kvůli zmapování celého pokusu) nebyla větší než jeden centimetr.

Posádky přestoupí do U_2 . Jeden z daleké absolutní budoucnosti druhý z minulosti. V tentýž absolutní okamžik. Minulost a budoucnost zde nehrají žádnou roli. Zprávy z minulosti do budoucnosti nebyly žádným problémem. Vše, co bylo doposud v cvičném programu podniknuto, vytváří velmi zajímavé podmínky i pro cestu opačným směrem. Jedinou podmínkou je nutnost, aby pro všechny zúčastněné ležela minulost v jejich budoucnosti. A tak bylo možno splnit podmínku této kapitoly.

Podobně se zachovávají i posádky zbývajících plavidel. Objekt U_2 je urychlen tak, aby dosáhl v přijatelném intervalu relativní složky

směřující do roku 3115 po Kr. Zbývající prázdná plavidla se mohou stát automatickými sondami, nebo mohou být urychleny tak, aby v krátké chvílce v budoucnosti opět sloužily svým majitelům.

Celé období plánovaného intervalu je pod neustálou kontrolou prostřednictvím ústřední retranslační stanice, stále obíhající původní rychlostí po své dráze.

Čas od času domorodci zachytí některé předávané informace. Nerozumějí jim, neboť jsou buď velmi urychleny, nebo velmi zpomaleny. Nevědí si rady ani s těmi, které v minulosti přebrali z jejich televizního a rozhlasového vysílání.

Opožděné signály?

To vše lze provést i s menším počtem vesmírných lodí. Na druhé straně my LGM vlastníme tisíce a tisíce takových, ale i dokonalejších strojů s technologiemi entity staré několik desítek milionů let. My malí šediví trpaslíci jsme vašimi velkými bohy minulosti, přítomnosti, ale i budoucnosti.

Jsme tu!

A nic s tím nemůžete udělat. Vaši šamani a náčelníci, v souladu s našimi plány, souhlasně přikyvují a co je nejdůležitější - mlčí.

Centurie X./74

*An revolu du grand nombre septieme,
Apparoitra temps ieux d'Hecatombe:
Non eloigné du grand age millie(s)me.
Que les entrez sortiront de leur tombe.*

*Uplynulo velké číslo sedm,
přichází čas Hekatomb:
není vzdálen věk velkého tisíciletí,
kdy mrtví vystoupí ze svých hrobů.*

Micela ce rno de nra bna

